

オプス・ディの規約

オプス・ディの規約は、1982年、聖ヨハネ・パウロ2世教皇により公布されました。ラテン語で記され、オプス・ディ属人区の法的性格、組織、目的などを定義しています。他の言語の公式訳はありません。

2022/11/23

オプス・ディの法令規約は、属人区を定める法的規範です。他の教会の公式文書と同じように、ラテン語で公布されました。非公式ではありません。

すが、以下の言語への試訳があります。

英語訳のリンク。

スペイン語訳のリンク。

フランス語訳のリンク。

イタリア語訳のリンク。

AGP, Sezione Giuridica, VIII/15660.

ラテン語(公式文章)

**CODEX IURIS PARTICULARIS
OPERIS DEI**

TITULUS I

DE PRAELATURAE NATURA

**EIUSDEMQUE
CHRISTIFIDELIBUS**

CAPUT I

DE PRAELATURAЕ NATURA ET FINE

1. § 1. Opus Dei est Praelatura personalis clericos et laicos simul complectens, ad peculiarem operam pastoralem perficiendam sub regimine proprii Praelati (cfr. n. 125).

§ 2. Praelaturaе presbyterium constituunt illi clericи qui ex eiusdem fidelibus laicis ad Ordines promoventur et eidem incardinantur; laicus Praelaturaе ab iis fidelibus efformatur qui, vocatione divina moti, vinculo iuridico incorporationis speciali ratione Praelaturaе devinciuntur.

§ 3. Praelatura, quae Sanctae Crucis et Operis Dei, breviato autem nomine Operis Dei

nuncupatur, est ambitu
internationalis, sedem suam
centralem Romae habet atque
regitur normis iuris universalis
Praelaturarum personalium necnon
horum Statutorum, et iuxta Sanctae
Sedis specialia praescripta vel
indulta.

2. § 1. Praelatura sibi proponit
suorum fidelium, iuxta normas iuris
particularis, sanctificationem per
exercitium in proprio cuiusque
statu, professione ac vitae
condicione virtutum christianarum,
secundum specificam ipsius
spiritualitatem, prorsus
saecularem.

§ 2. Item Praelatura intendit totis
viribus adlaborare ut personae
omnium condicionum et statuum
civilis societatis, et in primis quae
intellectuales dicuntur, Christi

Domini praeceptis integro corde
adhaereant ipsaque, etiam ope
sanctificationis proprii
uniuscuiusque laboris
professionalis, in proxim deducant,
in medio mundo, ut omnia ad
Voluntatem Creatoris ordinentur;
atque viros ac mulieres informare
ad apostolatum item in societate
civili exercendum.

3. § 1. Media quae, ad hos fines
supernaturales obtinendos,
christifideles Praelaturaे adhibent,
haec sunt:

1º impensa vita spiritualis orationis
et sacrificii, iuxta spiritum Operis
Dei: ipsorum enim vocatio est
essentialiter contemplativa,
fundatur in humili ac sincero sensu
filiationis divinae et subridenti
ascetismo constanter sustinetur;

2º profunda ac continua institutio
ascetica et doctrinalis religiosa, ad
personalia cuiusque adjuncta
accommodata atque in
ecclesiastico Magisterio solide
innixa, necnon constans studium
adquirendi et perficiendi
necessariam formationem
professionalem propriamque animi
culturam;

3º imitatio vitae absconditae
Domini Nostri Iesu Christi in
Nazareth, etiam in sanctificatione
proprii laboris professionalis
ordinarii, quem, exemplo et verbis,
converte satagunt in
instrumentum apostolatus,
unusquisque propriam attingens
actionis sphaeram, prout sua
cuiusque cultura et aptitudo
expostulant, sciensque se esse
debere tamquam fermentum in
massa humanae societatis latens;

item, seipsos sanctificant
christifideles in perfecta
adimplectione huius laboris, peracti
quidem in constanti unione cum
Deo; necnon per ipsum laborem
alios sanctificant.

§ 2. Propterea omnes Praelaturaे
christifideles:

1º se obligant ad exercitium laboris
professionalis vel alterius
aequipollentis non derelinquendum,
quia per ipsum sanctificationem et
peculiarem apostolatum
persequuntur;

2º quam maxima fidelitate
adimplere satagunt officia proprii
status necnon actionem seu
professionem socialem cuiusque
propriam, summa semper cum
reverentia pro legitimis societatis
civilis legibus; itemque labores

apostolicos perficiendos, a Praelato
ipsis commisso.

4. § 1. Sub regimine Praelati,
presbyterium suo ministerio
sacerdotali universum Opus Dei
vivificat atque informat.

§ 2. Sacerdotium ministeriale
clericorum et commune
sacerdotium laicorum intime
coniunguntur atque se invicem
requirunt et complent, ad
exsequendum, in unitate vocationis
et regiminis, finem quem Praelatura
sibi proponit.

§ 3. In utraque pariter Operis Dei
Sectione, virorum scilicet ac
mulierum, eadem est unitas
vocationis, spiritus, finis et
regiminis, etsi unaquaeque Sectio
proprios habeat apostolatus.

5. Praelatura tamquam Patronos
habet Beatam Mariam semper
Virginem, quam uti Matrem
veneratur, et S. Ioseph, eiusdem
Beatae Mariae Virginis Sponsum.
Peculiari devotione christifideles
prosequuntur SS. Archangelos
Michaëlem, Gabrielem et
Raphaëlem, atque SS. Apostoloros
Petrum, Paulum et Ioannem, quibus
universum Opus Dei eiusdemque
singula actionis genera specialiter
consecrantur.

CAPUT II

DE PRAELATURA CHRISTIFIDELIBUS

6. Cuncti christifideles qui
Praelaturaee incorporantur, vinculo
iuridico de quo in n. 27, hoc faciunt
eadem divina vocatione moti:
omnes eundem finem apostolicum
prosequuntur, eundem spiritum

eandemque praxim asceticam
colunt, congruam recipiunt
doctrinalem institutionem et curam
sacerdotalem atque, ad finem
Praelaturaे quod attinet, subsunt
potestati Praelati eiusque
Consiliorum, iuxta normas iuris
universalis et horum Statutorum.

7. § 1. Pro habituali cuiusque
disponibilitate ad incumbendum
officiis formationis necnon
aliquibus determinatis Operis Dei
apostolatus inceptis, fideles
Praelaturaे, sive viri sive mulieres,
vocantur Numerarii, Aggregati vel
Supernumerarii, quin tamen
diversas classes efforment. Haec
disponibilitas pendet ex diversis
uniuscuiusque permanentibus
adiunctis personalibus,
familiaribus, professionalibus
aliisve id genus.

§ 2. Quin Praelatura fideles efficiantur, ipsi aggregari valent associati Cooperatores, de quibus in n. 16.

8. § 1. Vocantur Numerarii illi clerici et laici qui, speciali motione ac dono Dei coelibatum apostolicum servantes (cfr. Matth. XIX; 11), peculiaribus inceptis apostolatus Praelatura totis viribus maximaque adlaborandi personali disponibilitate incumbunt, et ordinarie commorantur in sedibus Centrorum Operis Dei, ut illa apostolatus incepta curent ceterorumque Praelatura fidelium institutioni se dicent.

§ 2. Numerariae familiarem insuper administrationem seu domesticam curam habent omnium Praelatura Centrorum, in loco

tamen penitus separato
commorantes.

9. Admitti possunt qua Numerarii ii omnes fideles laici qui plena gaudeant disponibilitate ad incumbendum officiis formationis atque laboribus apostolicis peculiaribus Operis Dei, quique, cum admissionem expostulant, ordinario praediti sint titulo academico civili aut professionali aequipollenti, vel saltem post admissionem illum obtainere valeant. Praeterea, in Sectione mulierum, Numerariae Auxiliares, eadem disponibilitate ac ceterae Numerariae, vitam suam praecipue dedicant laboribus manualibus vel officiis domesticis, quae tamquam proprium laborem professionalem voluntarie suscipiunt, in sedibus Centrorum Operis.

10. § 1. Vocantur Aggregati illi fideles laici qui vitam suam plene Domino tradentes in coelibatu apostolico et iuxta spiritum Operis Dei, curam tamen impendere debent in suas concretas ac permanentes necessitates personales, familiares vel profesionales, quae eos ordinarie ducunt ad commorandum cum propria ipsorum familia. Haec omnia determinant simul eorum dedicationem aliquibus officiis apostolatus vel formationis Operis Dei perficiendis.

§ 2. Aggregati, nisi aliud pro eis specialiter caveatur, omnia officia seu obligationes suscipiunt ac Numerarii, et ipsorum identicis mediis asceticis ad assequendam sanctitatem et apostolatum exercendum uti debent.

11. § 1. Vocantur Supernumerarii ii omnes fideles laici, coelibes et etiam coniugati, qui, eadem vocatione divina ac Numerarii et Aggregati, peculiarem apostolatum Operis Dei plene participant, ea quidem disponibilitate quoad incepta apostolica, quae sit compatibilis cum adimpletione suarum obligationum familiarium, professionalium ac socialium; quique non solum suam vitam suamque professionem convertunt, sicut et ceteri alii Praelatura christifideles, in medium sanctificationis et apostolatus, verum etiam, non aliter ac Aggregati, propriam domum propriasque familiares occupationes.

§ 2. Supernumerarii de eodem spiritu vivunt, et pro viribus easdem

servant consuetudines ac
Numerarii et Aggregati.

12. Inter Aggregatos et
Supernumerarios recipi valent
etiam chronica aliqua infirmitate
laborantes.

13. Numerarii specialiter dicati
muneribus regiminis vel formationis
residere debent in sede Centrorum
quae ad hunc finem destinantur.

14. § 1. Candidatus qui litteras
scripserit ex postulando
admissionem in Opus Dei qua
Numerarius vel Aggregatus, cum
ipsi ordinarie per competentem
Directorem significetur suam
petitionem dignam, quae
examinetur, habitam fuisse, eo ipso
inter Supernumerarios admissus
manet, quoadusque eidem
concedatur admissio quam
exoravit.

§ 2. Si quis ante incorporationem ut Numerarius vel Aggregatus videtur ad hoc idoneitate carere, potest in Opere Dei retineri qua Supernumerarius, modo requisitas condiciones habeat.

15. Possunt Supernumerarii inter Numerarios vel Aggregatos recipi, modo tamen requisitis polleant qualitatibus.

16. § 1. Cooperatores, assiduis precibus ad Deum effusis, eleemosynis, et quatenus possibile etiam proprio labore, collaborationem praestant operibus apostolicis et bona spiritualia Operis Dei participant.

§ 2. Sunt etiam qui a domo paterna diversimode longe absunt vel veritatem catholicam non profitentur, qui attamen adiumentum Operi Dei proprio

labore aut eleemosynis praestant.
Hi iure meritoque Operis Dei
Cooperatores nuncupari quoque
possunt. Cuncti Praelaturaे fideles,
oratione, sacrificio, conversatione,
ita cum his Cooperatoribus laborare
debent ut, Beatissima Virgine
intercedente, a misericordia divina
indeficiens lumen fidei pro ipsis
consequantur, eosque ad
christianos mores suaviter et
efficaciter trahant.

CAPUT III

DE FIDELIUM ADMISSIONE ET INCORPORATIONE IN PRAELATURAM

17. Adscriptio tres gradus
comprehendit: simplicis
Admissionis, quam facit Vicarius
Regionalis, audita sua
Commissione; incorporationis
temporaneae, quae Oblatio dicitur,

post annum saltem ab Admissione; incorporationis definitivae seu Fidelitatis, post quinquennium saltem ab incorporatione temporanea transactum.

18. Admissionem postulare valet, habita quidem Directoris localis licentia, quilibet laicus catholicus qui, praeter aetatem et alias qualitates requisitas, de quibus in n. 20, recta intentione moveatur ex vocatione divina ad enixe prosequendam suam sanctificationem, mediante proprio labore vel professione, quin ideo mutet suum statum canonicum, velitque totis viribus incumbere apostolatui exercendo, iuxta fines ac media Operis Dei propria, et ad eiusdem onera ferenda eiusdemque peculiares labores exercendos sit idoneus.

19. Candidatus expostulare tenetur suam admissionem mediantibus litteris ad competentem Praelaturaे Ordinarium inscribendis, in quibus manifestet suum desiderium ad Opus Dei pertinendi qua Numerarius, Aggregatus vel Supernumerarius.

20. § 1. Ut quis possit ad Praelaturam admitti requiritur:

1º ut aetatem saltem decem et septem annorum compleverit;

2º ut in sanctificationem personalem incumbat, enixe colendo virtutes christianas, iuxta spiritum et proxim asceticam quae Operis Dei sunt propria;

3º ut vitae spirituali prospiciat, per frequentem receptionem Sacramentorum SS. Eucharistiae et Paenitentiae et per exercitium

orationis mentalis quotidianae
aliarumque normarum pietatis
Operis Dei;

4º ut antea in apostolatu peculiari
Operis Dei, per dimidium saltem
annum, sub ductu auctoritatis
competentis sese exercuerit; nihil
obstat quominus candidatus iam
prius per aliquot tempus ut
adspirans habeatur, quin tamen ad
Praelaturam adhuc pertineat;

5º ut ceteris qualitatibus
personalibus sit praeditus, quibus
experimentum praebeat se
recepisse vocationem ad Opus Dei.

§ 2. Ab Opere Dei arcentur qui
alicuius Instituti religiosi vel
Societatis vitae communis fuerit
sodalis, novitus, postulans vel
alumnus scholae apostolicae; et qui
in aliquo Instituto saeculari qua

probandus degerit vel admissionem expostulaverit.

§ 3. Praeterea, ne dioeceses priventur propriis vocationibus sacerdotalibus, ad Praelaturam non admittuntur alumni Seminariorum, sive laici sive clerici, neque sacerdotes alicui dioecesi incardinati.

21. Candidati, ex quo admissionem expostulent eisque significetur suam petitionem dignam, quae examinetur, habitam esse ad normam n. 14 § 1, ius habent recipiendi congrua formationis media necnon curam ministerialem sacerdotum Praelaturaे.

22. Edocendus est candidatus, antequam admittatur, spiritum Operis Dei exigere ut unusquisque vitam agat impensi laboris, utque, mediante exercitio propriae

professionis vel actuositatis, sibi procuret media oeconomica: ea nempe quae sunt necessaria non solum ad suipsius et, si res id ferat, suae familiae sustentationem, sed etiam ad contribuendum generose et iuxta propria personalia adiuncta operibus apostolicis sustinendis.

23. Incorporatio, tum temporanea tum definitiva, requirit praeter liberam et expressam candidati voluntatem, opportunam concessionem Vicarii Regionalis cum voto deliberativo sui Consilii; si vero de incorporatione definitiva agatur, necessaria est insuper Praelati confirmatio.

24. § 1. Cuncti Praelatura fideles necessarias assumere debent assecrations seu cautiones, quas civiles leges pro casibus defectus vel impossibilitatis laboris,

infirmitatis, senectutis, etc.,
praevident.

§ 2. Quoties, attentis adiunctis, id
requiratur, Praelatura officium est
subveniendi necessitatibus
materialibus Numerariorum et
Aggregatorum.

§ 3. Fidelium, de quibus in
paragrapho praecedenti, parentibus
forte indigentibus, Praelatura, qua
par est caritate et generositate
providet, quin ex hoc iuridica
quaelibet obligatio umquam oriri
possit.

25. Incorporatio temporanea
singulis annis ab unoquoque fideli
singillatim renovatur. Ad hanc
renovationem requiritur et sufficit
licentia Vicarii Regionalis, qui, in
casu dubii, suam Commissionem et
Directorem localem cum eius
Consilio audire potest. Si nullum

dubium subsit circa Vicarii
renovationi contrariam voluntatem,
et nihil ex parte Directoris obsit,
licentia iure praesumitur et
incorporatio temporanea renovari
potest; iure item praesumitur
renovationem tacite factam fuisse
si fidelis prius non manifestaverit
suam voluntatem renovationi
contrariam; ipsa vero renovatio
subiicitur condicione resolutivae si
Vicarius de ea certior factus, una
cum Defensore et audita sua
Commissione, contradicat.

26. Quando aliquis
Supernumerarius devenerit
Aggregatus aut Numerarius, potest
totaliter vel partialiter dispensari
circa tempus requisitum pro nova
incorporatione temporanea vel
definitiva, sed a speciali formatione
nullatenus dispensatur.

27. § 1. Pro incorporatione temporanea vel definitiva alicuius christifidelis, fiat a Praelatura et ab eo cuius intersit formalis declaratio coram duobus testibus circa mutua officia et iura.

§ 2. Praelatura, quae in casu ab eo repraesentatur, quem Vicarius respectivae circumscriptionis designaverit, a momento incorporationis eiusdem christifidelis eaque perdurante, se obligabit:

1º ad praebendam eidem christifideli assiduam institutionem doctrinalem religiosam, spiritualem, asceticam et apostolicam, necnon peculiarem curam pastoralem ex parte sacerdotum Praelature;

2º ad adimplendas ceteras obligationes quae, erga eiusdem

christifideles, in normis
Praelaturam regentibus statuuntur.

§ 3. Christifidelis vero suum
firmum propositum manifestabit se
totis viribus dicandi ad sanctitatem
prosequendam atque ad
exercendum apostolatum iuxta
spiritum et proxim Operis Dei,
seque obligabit, a momento
incorporationis eaque perdurante:

1º ad manendum sub iurisdictione
Praelati aliarumque Praelaturaे
competentium auctoritatum, ut
fideliter sese impendat in iis
omnibus quae ad finem peculiarem
Praelaturaे attinent;

2º ad adimplenda omnia officia
quae secum fert condicio Numerarii
vel Aggregati vel Supernumerarii
Operis Dei atque ad servandas
normas Praelaturam regentes
necnon legitimas praescriptiones

Praelati aliarumque competentium auctoritatum Praelaturaे quoad eius regimen, spiritum et apostolatum.

§ 4. Quod attinet ad Praelaturaе fideles, potest Ordinarius Praelaturaе, iusta de causa, vota privata itemque iusiurandum promissorium dispensare, dummodo dispensatio ne laedat ius aliis quaesitum. Potest quoque, quoad eosdem fideles, adscriptionem alicui tertio Ordini suspendere, ita tamen ut ipsa reviviscat si, qualibet de causa, vinculum cum Praelatura cesseret.

CAPUT IV

DE FIDELIUM DISCESSU ET DIMISSIONE A PRAELATURA

28. § 1. Antequam aliquis temporaliter Praelaturaе

incorporetur, potest quovis
momento libere ipsam deserere.

§ 2. Pariter auctoritas competens,
ob iustas et rationabiles causas,
valet eum non admittere, aut ei
discedendi consilium dare. Hae
causae praesertim sunt defectus
spiritus proprii Operis Dei et
aptitudinis ad apostolatum
peculiarem fidelium Praelaturaem.

29. Perdurante incorporatione
temporanea vel iam facta definitiva,
ut quis possit Praelaturam
voluntarie relinquere, indiget
dispensatione, quam unus
Praelatus concedere potest, audito
proprio Consilio et Commissione
Regionali.

30. § 1. Fideles temporarie vel
definitive Praelaturaem incorporati
nequeunt dimitti nisi ob graves
causas, quae, si agatur de

incorporatione definitiva, semper ex culpa eiusdem fidelis procedere debent.

§ 2. Infirma valetudo non est causa dimissionis, nisi certo constet eam, ante incorporationem temporaneam, fuisse dolose reticitam aut dissimulatam.

31. Dimissio, si opus sit, fiat maxima caritate: antea tamen suadendus est is cuius interest ut sponte discedat.

32. Dimissio a Praelato vel, in sua circumscriptione, a Vicario, semper cum voto deliberativo proprii Consilii, est decernenda, causis ei cuius interest manifestatis dataque eidem plena respondendi licentia, et post binas monitiones incassum factas, salvo semper iure fidelium ad Praelatum vel ad Sanctam Sedem recurrendi. Si recursus

interpositus fuerit intra decem dies,
effectus iuridicus dimissionis
suspenditur donec responsio a
Praelato vel, in casu, a Sancta Sede
prodierit.

33. Exitus legitimus ab Opere Dei
secum fert cessationem vinculi, de
quo in n. 27, necnon officiorum
atque iurium, quae ex ipso
profluunt.

34. Qui qualibet ratione Praelaturaे
valedicat vel ab ea dimittatur, nihil
ab ea exigere potest ob servitia
eidem praestita, vel ob id quod,
sive industria sive exercitio
propriae professionis, sive
quocumque alio titulo vel modo,
eidem rependerit.

35. Clericus Praelaturaе
incardinatus, ad normam n. 36,
nequit ipsam deserere donec
Episcopum invenerit, qui eum in

propria dioecesi recipiat. Quodsi non invento Episcopo exierit, nequit interim suos Ordines exercere, donec Sancta Sedes aliter providerit.

TITULUS II

DE PRAELATURA PRESBYTERIO DEQUE

SOCIETATE SACERDOTALI SANCTAE CRUCIS

CAPUT I

DE COMPOSITIONE PRESBYTERII ET

SOCIETATIS SACERDOTALIS SANCTAE CRUCIS

36. § 1. Praelatura presbyterium ab illis clericis constituitur, qui, ad sacros Ordines a Praelato promoti ad normam nn. 44-51, Praelatura

incardinantur eiusque servitio
devoventur.

§ 2. Hi sacerdotes, ex ipso suae
ordinationis facto, fiunt socii
Numerarii vel, iuxta infra dicenda
(n. 37 § 2), Coadiutores Societatis
Sacerdotalis Sanctae Crucis, quae
est Associatio clericalis Praelatura
propria ac intrinseca, unde cum ea
aliquid unum constituit et ab ea
se iungi non potest.

§ 3. Praelatus Operis Dei est
Praeses Generalis Societatis
Sacerdotalis Sanctae Crucis.

37. § 1. Ut quis sacros Ordines
recipere valeat in servitium
Praelatura, requiritur ut sit eidem
definitive incorporatus qua
Numerarius vel Aggregatus, atque
ut periodum formationis
compleverit, quam omnes laici
Numerarii, necnon Aggregati illi qui

ad sacerdotium destinantur perficere tenentur, ita ut nemini immediate in Praelatura qua sacerdos Numerarius vel respective Aggregatus Operis Dei incardinari liceat.

§ 2. Quo aptius a sociis Aggregatis Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis, de quibus in nn. 58 et sequentibus, iure distinguantur, Aggregati laici Operis Dei, qui sacerdotium in servitium Praelaturaे suscipiunt, in Societate ipsa Coadiutores seu simpliciter sacerdotes Aggregati Operis Dei vocantur.

38. Hi sacerdotes operam suam prae primis navabunt formationi spirituali et ecclesiasticae atque peculiari curae animarum ceterorum fidelium utriusque Sectionis Operis Dei.

39. Sacerdotes Operis Dei cum aliis quoque fidelibus ministeria Ordinis sacerdotalis propria exercebunt, semper quidem habitis licentiis ministerialibus ad normam iuris.

40. Si, ratione officii ecclesiastici vel personalis competentiae, hi sacerdotes ad Consilium presbyterale aliaque organa dioecesana invitantur, pro posse participare debent, praehabita tamen licentia Praelati Operis Dei vel eius Vicarii.

41. In cunctis dioecesis in quibus suum ministerium exercent, hi sacerdotes apostolicae caritatis nexibus coniunguntur cum ceteris sacerdotibus presbyterii uniuscuiusque dioecesis.

42. Praeter clericos de quibus in nn. 36 et 37, ipsi Societati Sacerdotali Sanctae Crucis adscribi etiam

valent, ad normam n. 58, tam socii
Aggregati quam socii
Supernumerarii, quin tamen inter
Praelaturaे clericos adnumerentur,
nam unusquisque pertinere perget
ad suum presbyterium
dioecesanum, sub iurisdictione
unius respectivi Episcopi.

43. Societati Sacerdotali Sanctae
Crucis adnumerari etiam possunt,
ut associati Cooperatores, alii
clericci alicui dioecesi incardinati,
qui Societati adiumentum praestant
oratione, eleemosynis et, si fieri
possit, etiam proprio cuiusque
ministerio sacerdotali.

CAPUT II

DE PROMOTIONE AD SACROS ORDINES ET

DE PRESBYTERORUM MISSIONE CANONICA

44. Illi tantum Numerarii et Aggregati Operis Dei ad sacros Ordines promoveantur, quos Praelatus vocatione ad sacerdotium ministeriale praeditos noverit et Operi Dei eiusque ministeriis necessarios vel congruentes iudicaverit. Qui autem Ordines appetere exoptant, desiderium suum Praelato exponere possunt, sed eius decisioni acquiescere debent.

45. Ut quis Numerarius vel Aggregatus ad Ordines promoveri valeat, praeter carentiam irregularitatum aliorumque impedimentorum, de quibus in iure universali, requiritur —servato quoque praescripto n. 37— ut sit speciali aptitudine ornatus ad munera sacerdotalia prout in Praelatura exercenda sunt, et sit

saltem viginti quinque annos natus
antequam presbyteratum recipiat.

46. Ad formationem quod attinet
candidatorum ad sacerdotium,
accurate serventur normae iuris
universalis et proprii Praelaturaे.

47. Adscriptio inter candidatos per
liturgicum admissionis ritum,
ministeriorum collatio necnon
promotio ad sacros Ordines
Praelato reservantur, post praeviam
uniuscuiusque candidati
declarationem propria manu
exaratam et subscriptam, qua
testificetur se sponte ac libere
sacros Ordines suscepturum atque
se ministerio ecclesiastico
perpetuo mancipaturum esse,
insimul petens ut ad Ordinem
recipiendum admittatur.

48. Litteras dimissorias pro
ordinatione dat Praelatus Operis

Dei, qui potest promovendos ab interstitiis necnon a defectu aetatis his in Statutis requisitae dispensare, non tamen ultra annum.

49. Qui ad sacros Ordines vocantur, non modo requisita a canonibus praescripta habere debent, praesertim specialem in disciplinis ecclesiasticis cognitionem, verum etiam emineant pietate, vitae integritate, animarum zelo, erga SS. Eucharistiam fervido amore, ac desiderio imitandi quod quotidie tractare debent.

50. § 1. Cum sacros Ordines recipiunt, clerici ad nutum Praelati manent quoad primam et ulteriores destinationes ad unam vel aliam Operis Dei circumscriptionem.

§ 2. Missio canonica sacerdotibus confertur a Praelato, per se vel per

respectivos Vicarios
circumscriptionum, semper quidem
iuxta normas a Praelato statutas,
ipsis concedendo oportunas
licentias ministeriales, Sacrum
nempe litandi, Verbum Dei
praedicandi atque confessiones
excipiendi.

§ 3. Haec facultas audiendi
confessiones, quae ab Ordinario
Praelatura presbyteris quibuslibet
conferri potest, extenditur ad
omnes fideles Praelatura atque
Societatis Sacerdotalis Sanctae
Crucis socios secundum tenorem
ipsius concessionis, necnon ad illos
omnes qui in Centris Operis Dei diu
noctisque degunt.

51. § 1. Sacerdotes presbyterii
Praelatura munia et officia
ecclesiastica quaelibet, etsi cum
propria condicione et munere

pastorali in Praelatura compatibilia,
absque Praelati Operis Dei
expressa venia admittere non
valent.

§ 2. Non tamen ipsis prohibetur
exercere actuositatem
professionalem sacerdotali
characteri, ad normam iuris
Sanctaeque Sedis praescriptorum
atque instructionum, non
oppositam.

52. Sacerdotum Praelaturaे ius est
et officium, cum periculum mortis
immineat, infirmis Numerariis
Sacramenta ministrare, quod etiam
facere possunt Aggregatis necnon
omnibus in Centris Operis Dei
versantibus. Agonia autem
superveniente, commendatio
animae fiat, adstantibus, quoad
fieri possit, omnibus fidelibus
Centro adscriptis, et orantibus ut

Deus infirmum soletur, ei festivus
occurrat eumque in Paradisum
perducat.

53. Iusta funebria tam pro
Numerariis quam pro Aggregatis et
Supernumerariis ex regula in
paroecia, ad normam iuris,
persolvantur. Celebrari autem
possunt per exceptionem in sede
alicuius Centri, saltem quando
ipsum habeat ecclesiam adnexam,
vel agatur de Centro maiore.

54. Post receptam sacram
Ordinationem, sacerdotes periodice
frequentabunt cursus theoreticos
et praticos de re pastorali,
collationes, conferentias aliaque id
genus, atque statuta examina post
presbyteratum et pro licentiarum
ministerialium prorogatione
subibunt, iuxta normas a Praelato
determinatas.

55. Praelato officium est providendi, mediantibus opportunis normis, honestae sustentationi clericorum qui sacros Ordines receperint in servitium Praelaturaे, necnon congruae eorum assistentiae in casibus infirmae valetudinis, invaliditatis et senectutis.

56. Praelatus eiusque Vicarii fovere enitantur in omnibus Praelaturaे sacerdotibus fervidum spiritum communionis cum ceteris sacerdotibus Ecclesiarum localium, in quibus ipsi suum exercent ministerium.

CAPUT III

DE SOCIIS AGGREGATIS ET SUPERNUMERARIIS

SOCIETATIS SACERDOTALIS SANCTAE CRUCIS

57. Societas Sacerdotalis Sanctae Crucis, de qua in n. 36, constituitur in Associationem, quo melius suum sanctificationis sacerdotalis finem etiam inter clericos ad Praelaturam non pertinentes prosequatur iuxta spiritum et proxim asceticam Operis Dei.

58. § 1. Socii Aggregati ac Supernumerarii Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis, qui quidem membra non efficiuntur cleri Praelatura, sed ad suum cuiusque presbyterium pertinent, sunt sacerdotes vel saltem diaconi alicui dioecesi incardinati, qui Domino in Societe Sacerdotali Sanctae Crucis iuxta spiritum Operis Dei, peculiari superaddita vocatione, sese dicare volunt, ad sanctitatem nempe in exercitio sui ministerii pro viribus prosequendam, quin tamen eorum

dioecesana condicio plenaque proprio uniuscuiusque Ordinario subiectio quoquo modo ex hac dedicatione afficiantur, sed contra, iuxta infra dicenda, diversis respectibus confirmentur.

§ 2. In Societate Sacerdotali Sanctae Crucis non sunt Superiores interni pro Aggregatis et Supernumerariis, quapropter, cum ipsi oboedire tantum debeant proprio loci Ordinario, ad normam iuris, nulla omnino exsurgit quaestio de dupli oboedientia: nulla enim viget oboedientia interna, sed solummodo normalis illa disciplina in qualibet Societate existens, quae provenit ex obligatione colendi ac servandi proprias ordinationes; quae ordinationes, hoc in casu, ad vitam spiritualem exclusive referuntur.

59. § 1. Qui admitti volunt, eminere debent in amore dioeceseos, oboedientia ac veneratione erga Episcopum, pietate, recta in scientiis sacris institutione, zelo animarum, spiritu sacrificii, studio vocaciones promovendi, et desiderio adimplendi cum maxima perfectione officia ministerialia.

§ 2. Pro incorporatione in Societatem Sacerdotalem Sanctae Crucis nullus viget limes maximus aetatis, et admitti quoque possunt clerici chronica aliqua infirmitate laborantes.

60. § 1. Alumni Seminariorum nondum diaconi non possunt in Societatem recipi. Si vocationem persentiunt antequam ordinentur, ut Adspirantes haberi et admitti valent.

§ 2. Iure etiam a Societate arcentur qui alicuius Instituti religiosi vel Societatis vitae communis fuerit sodalis, novitus, postulans vel alumnus scholae apostolicae; et qui in aliquo Instituto saeculari qua probandus degerit vel admissionem expostulaverit.

61. Ut quis qua Aggregatus admittatur, divina vocatio requiritur secum ferens totalem et habitualem disponibilitatem ad sanctitatem quaerendam iuxta spiritum Operis Dei, qui exigit:

1º imprimis studium perfecte adimplendi munus pastorale a proprio Episcopo concreditum, sciente unoquoque se soli Ordinario loci rationem reddere debere de huiusmodi muneris adimpletione;

2º propositum dedicandi totum tempus totumque laborem ad apostolatum, spiritualiter praesertim adiuvando confratres sacerdotes dioecesanos.

62. Ut quis recipi possit qua Supernumerarius, eadem vocatio divina requiritur ac pro Aggregatis, necnon plena disponibilitas ad sanctitatem quaerendam iuxta spiritum Operis Dei, licet Supernumerarii, propter suas condiciones personales, familiares aliasque id genus, habitualiter in activitatem apostolicam incumbere non valent totaliter et immediate.

63. Admissio petitur litteris ad Praesidem Generalem inscriptis, in quibus candidatus manifestet suum desiderium sese incorporandi Societati Sacerdotali Sanctae

Crucis qua socius Aggregatus vel
Supernumerarius.

64. Pro admissione ac incorporatione clericorum inter Aggregatos vel Supernumerarios Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis, eaedem normae et agendi ratio servari debent, quae pro admissione et incorporatione Aggregatorum et Supernumerariorum Operis Dei praescribuntur, etiam relate ad tempus peculiaris formationis spiritualis et ad media quae candidatis praebentur, ut eorum spiritualis vita alatur.

65. Qui admissionem qua Supernumerarii expostulaverint, possunt postea inter Aggregatos recipi, modo tamen requisitis polleant qualitatibus.

66. Si quis ante incorporationem ut Aggregatus videtur necessaria disponibilitate carere, potest retineri qua Supernumerarius, modo requisitas condiciones habeat.

67. Quoad egressum et dimissionem, eadem vigent ac tenenda sunt, congrua congruis referendo, quae pro egressu et dimissione Aggregatorum ac Supernumerariorum Operis Dei statuuntur.

68. Praeter finem Operis Dei, quem hi socii in propria condicione suum faciunt, hunc ut peculiarem propriumque vindicant, scilicet: sanctitatem sacerdotalem atque sensum plenae deditioonis ac subiectionis Hierarchiae ecclesiasticae in clero dioecesano impense promovere; et inter

sacerdotes cleri dioecesani vitam
communem fovere, prout Ordinario
loci expedire videatur.

69. Spiritus quo Aggregati et
Supernumerarii Societatis
Sacerdotalis Sanctae Crucis
informari in omnibus debent, his
praeprimis continetur:

1º nihil sine Episcopo agere, quod
quidem complecti debet omnem
ipsorum vitam sacerdotalem atque
animatorum ministeria;

2º propriam condicionem
dioecesanam non derelinquere, sed
contra, ipsam maiore semper Dei
amore exercere;

3º maxima quidem semper et
ubique naturalitate inter confratres
sacerdotes se gerant, et nullo modo
secretos sese exhibeant, cum nihil

in ipsis inveniri debeat quod ita celari oporteat;

4º a confratribus sacerdotibus nullo modo distingui velint, sed totis viribus uniri cum ipsis nitantur;

5º cum ceteris membris presbyterii cuiusque proprii ita fraterna caritate pleni sint, ut quamlibet prorsus divisionum umbram vitent, specialibus apostolicae caritatis et fraternitatis nexibus coniungantur, et inter omnes omnino sacerdotes maximam unionem studeant.

70. Aggregati et Supernumerarii Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis, praeter clericorum obligationes in iure universalis statutas aliasque quas pro omnibus suis sacerdotibus singuli Episcopi praescribere possint, pietatis officia colunt praxis asceticae Operis Dei propria; cursus vero recessus

spiritualis ipsi peragere debent cum ceteris suae dioecesis sacerdotibus, loco et modo ab Ordinario proprio determinatis.

71. Sacerdotes Aggregati et Supernumerarii ad christianas virtutes tam theologales quam cardinales specialiter colendas dicantur, unusquisque in proprio labore et munere pastorali, a suo cuiusque Episcopo sibi concredito.

72. Spiritus Operis Dei fovet, in Aggregatis et Supernumerariis Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis, necessitatem ardenter obsecundandi atque ad effectum deducendi directionem spiritualem collectivam, quam Episcopus dioecesanus suis sacerdotibus impertit litteris pastoralibus, allocutionibus, provisionibus disciplinaribus aliisque mediis.

Hunc sane in finem, et sine ulla
umquam interferentia cum
indicationibus dioecesanis vel cum
temporibus ad eas adimplendas
praescriptis, Societas Sacerdotalis
Sanctae Crucis Aggregatis et
Supernumerariis praebet peculiaria
media formationis, quorum
praecipua sunt sequentia:

1º periodicae collationes, in quibus
directio spiritualis personalis
recipitur, et studiorum Circuli,
quibus praesunt Zelatores ad
spiritum sociorum fovendum: quae
quidem omnia ita ordinari debent,
quoad durationis tempus,
absentiam e propria dioecesi
diebus festis, aliaque similia, ut
sacerdotes omnes eisdem
assistentes preeprimis muneribus
in dioecesi sibi commissis
commode satisfacere valeant;

2º alia omnia media, industriae, instrumenta ascetica piaeque praxes Operis Dei;

3º expositio atque opportuna, prout in Domino videatur, intensio et ampliatio culturae et formationis scientificae, quatenus ipsae sunt medium ad ministerium exercendum.

73. § 1. Absolute accurateque vitanda est in dioecesi, quoad Aggregatos et Supernumerarios, vel umbra specialis hierarchiae Societatis propriae; quod enim unice quaeritur, hoc esse debet: perfectio vitae sacerdotalis ex diligenti fidelitate vitae interiori, ex tenaci constante studio formationis, atque ex mente, criterio et ardore apostolicis, quin hi clerici ullo modo subsint

potestati regiminis Praelati Operis
Dei eiusque Vicariorum.

§ 2. Ad Aggregatos et
Supernumerarios Regionis
adiuvandos, Vicarius Regionalis
utitur ministerio Sacerdotis Rerum
Spiritualium Praefecti, quocum
collaborant in unaquaque dioecesi
Admonitor et Director spiritualis
cum propriis ipsorum substitutis.

74. Pro illis omnibus cum Episcopo
locive Ordinario tractandis vel
expediendis, quae ad Aggregatos et
Supernumerarios in propria
uniuscuiusque dioecesi spectant,
Societas ex regula Admonitore
eiusve substituto utitur, nisi
Vicarius Regionalis, vel ipse
directo, vel per specialem suum
delegatum aliqua negotia agere seu
expedire maluerit.

75. § 1. Vicarius Regionalis
sacerdotes Admonitores, Directores
spirituales eorumque substitutos
ad quinquennium designat.

§ 2. Haec munera quamlibet
potestatis regiminis formam seu
speciem vitare prorsus debent.

§ 3. Designationes factas
quantocius opportune Episcopo
dioecesano locive Ordinario
communicare Vicarius Regionalis
satagat.

76. Sacerdotes Aggregati et
Supernumerarii Societatis
Sacerdotalis Sanctae Crucis in
Coetibus componuntur ac
ordinantur, qui specialibus Centris
personalibus adscribuntur. Unum
idemque Centrum diversos
huiusmodi Coetus adscriptos, etiam
per varias dioeceses, prout magis

expedire videatur, distributos,
habere valet.

77. Societas nullam peculiarem
oeconomicam administrationem
habere debet. Ipsa ordinaria
fidelium Operis Dei
administratione, si qua egeat,
utitur.

78. In illis quae hic expresse
praescripta non sunt, congrua
congruis referendo et dummodo
condicioni sacerdotali conveniant,
ea omnia sacerdotibus Aggregatis
ac Supernumerariis applicantur,
quae pro Aggregatis et
Supernumerariis Operis Dei
ordinata sunt, eorumque bona
spiritualia et facultates ipsi
participant.

TITULUS III

DE VITA, INSTITUTIONE ET

APOSTOLATU FIDELIUM PRAELATURAЕ

CAPUT I

DE VITA SPIRITALI

79. § 1. Spiritus et praxis ascetica propria Praelaturaе specificos characteres habent, plene determinatos, ad finem proprium prosequendum. Unde spiritus Operis Dei aspectus duplex, asceticus et apostolicus, ita sibi adaequate respondet, ac cum charactere saeculari Operis Dei intrinsece et harmonice fusus ac compenetratus est, ut solidam ac simplicem vitae —asceticae, apostolicae, socialis et professionalis— unitatem necessario secum ferre ac inducere semper debeat.

§ 2. Ut exigentiae asceticae et apostolicae sacerdotii communis et, pro clericis, sacerdotii ministerialis iuxta spiritum Operis Dei in praxim serio et continuo deducantur, utque ita Praelatura fideles efficax fermentum sanctitatis et apostolatus inter ceteros clericos et laicos saeculares esse possint, intensa vita orationis et sacrificii praeprimis ab omnibus requiritur, iuxta pietatis officia hoc in Codice statuta ceteraque ad traditionem Operis Dei pertinentia.

80. § 1. Fundamentum solidum, quo omnia in Opere Dei constant, radixque fecunda singula vivificans, est sensus humilis ac sincerus filiationis divinae in Christo Iesu, ex quo dulciter creditur caritati paternae quam habet Deus in nobis; et Christus Dominus, Deus

homo, ut frater primogenitus ineffabili sua bonitate sentitur a Praelatura fidelibus, qui Spiritus Sancti gratia Iesum imitari conantur, in memoriam praesertim revocantes mirum exemplum et fecunditatem operosae eius vitae in Nazareth.

§ 2. Hac ratione, in vita fidelium Praelatura, qui sicut ceteri clerici saeculares et laici, sibi aequales, in omnibus se gerunt, nascitur necessitas et veluti instinctus supernaturalis omnia purificandi, elevandi ad ordinem gratiae, sanctificandi et convertendi in occasionem personalis unionis cum Deo, cuius Voluntas adimpletur, et in instrumentum apostolatus.

81. § 1. Vitae spiritualis fidelium Praelatura radix ac centrum Sacrosanctum Missae est

Sacrificium, quo Passio et Mors Christi Iesu incruente renovatur et memoria recolitur infiniti eius amoris salvifici erga universos homines.

§ 2. Omnes proinde sacerdotes Sacrosanctum Missae Sacrificium quotidie celebrent eique cuncti laici devotissime assistant, Corporis Christi Dapem sacramentaliter vel spiritualiter saltem participantes. Praeterea Christum in SS. Sacramento alio diei tempore visitent.

82. Exemplum imitantes Apostolorum, qui erant perseverantes unanimiter in oratione, atque communatum primaevorum Christianorum, Praelaturaे fideles, dum ordinariis vitae ac laboris quotidiani vicissitudinibus se dedicant,

continuam suae animae
contemplativae unionem et
conversationem cum Deo curare
debent. Ad hunc finem necessario
custodiendum ac fovendum:

1º singulis diebus, mane, post
oblationem suorum operum Deo
factam, orationi mentali spatio
semihorae vacabunt; vespere
autem aliam semihoram orationi
dedicabunt. Praeterea lectioni Novi
Testamenti et alterius libri
spiritualis per aliquot temporis
spatium vacent, et Preces
communes Operis Dei recitent;

2º singulis mensibus spirituali
recessui unam dicent diem;

3º singulis annis longiori per aliquot
dies recessui spirituali vacent;

4º semper et ubique recolant Dei
praesentiam; meminerint filiationis

divinae; communiones spirituales iterent; item gratiarum actiones, actus expiationis, orationes iaculatorias; foveant impensius mortificationem, studium, laborem, ordinem, gaudium.

83. § 1. Ut insidiae vincantur triplicis concupiscentiae, superbiae vitae speciatim, quae ex doctrina, ex condicione sociali et ex professionalibus laboribus ali posset, ascetismi christiani exigentiae a Praelaturaे fidelibus firmiter et impense colendae sunt. Hic ascetismus nititur fideli ac perpetuo sensu humilitatis externae et intrinsecae, non tantum individualis sed etiam collectivae; candore connaturalis simplicitatis; familiari et nobili agendi ratione; expressione iugis serenae laetitiae, labore, sui abnegatione, sobrietate, actibus sacrificii atque statutis

exercitiis mortificationis etiam corporalis singulis diebus et hebdomadis peragendis, iuxta uniuscuiusque aetatem et condicionem. Haec omnia curantur ut media non solum purificationis personalis, sed praeterea veri ac solidi progressus spiritualis, iuxta illud bene probatum et comprobatum verbum: «tantum proficies quantum tibi ipsi vim intuleris». Curantur etiam ut necessaria praeparatio ad omnem apostolatum in societate peragendum eiusque perfectum exercitium: «adimpleo ea quae desunt passionum Christi in carne mea pro corpore eius. quod est Ecclesia» (Col. I, 24).

§ 2. Hic ascetismus et spiritus paenitentiae alias quoque exigentias in vita fidelium Praelatura secum fert, praesertim

quotidianam conscientiae
discussionem, directionem
spiritualem et praxim
hebdomadariam confessionis
sacramentalis.

84. § 1. Ament Praelatura fideles
et diligentissime custodiant
castitatem, quae homines Christo
eiusque castissimae Matri reddit
gratissimos, pro certo habentes
operam apostolatus castitate
suffultam esse debere.

§ 2. Ad praesidium huius thesauri,
qui vasis fertur fictilibus,
summopere conferunt fuga
occisionum, modestia,
temperantia, corporis castigatio,
SS. Eucharistiae frequens receptio,
ad Virginem Matrem adsiduus ac
filialis recursus.

85. Tenero amore et devotione
Beatissimam Virginem Mariam,

Domini Iesu Christi Matrem et nostram, Praelatura fideles colant. Quotidie quindecim mysteria marialis Rosarii contemplentur, quinque saltem mysteria vocaliter recitantes, vel, iis in locis in quibus pia haec praxis usualis non sit, aliam aequipollentem marialem precationem pro hac recitatione substituentes. Ipsam Deiparam, utimos est, salutatione Angelus Domini vel antiphona Regina coeli filiali devotione honorare ne omittant; et die sabbato mortificationem aliquam faciant, recitentque antiphonam Salve Regina vel Regina coeli.

86. § 1. Dominus hominem creavit «ut operaretur» (Genes. II, 15), ideoque haec laborandi lex pertinet ad generalem humanam condicionem. Attamen peculiaris character ac finis Praelatura eius

fideles ducit non solum ad colendum, verum etiam ad profunde amandum ordinarium laborem: in ipso enim vident tum insignissimum valorem humanum, necessarium quidem ad tuendam humanae personae dignitatem et societatis progressionem, tum praecipue miram occasionem atque medium unionis personalis cum Christo, imitantes eius operosam vitam absconditam generosi servitii aliorum hominum et ita cooperantes operi amore pleno Creationis et Redemptionis mundi.

§ 2. Peculiaris proinde character spiritus Operis Dei in eo consistit, quod unusquisque suum laborem professionalem sanctificare debet; in sui laboris professionalis perfecta adimpletione, sanctificari; et per suum laborem professionalem, alios sanctificare.

Unde multae oriuntur concretae
exigentiae in vita ascetica et
apostolica eorum qui ad opera
peculiaria Praelatura dicantur.

87. § 1. Praelatura Operis Dei tota
devota est servitio Ecclesiae, pro
qua fideles Praelatura —plena,
perpetua ac definitiva Christi
Domini servitio ditione sese
mancipando— relinquere parati
semper erunt honorem, bona,
adhuc autem et animam suam;
numquam Ecclesiam sibi inservire
praesumant. Sit ergo firmus ac
exemplaris pius amor erga Sanctam
Matrem Ecclesiam omniaque ad
illam quoquo modo pertinentia; sint
sincerae dilectio, veneratio,
docilitas et adhaesio Romano
Pontifici omnibusque Episcopis
communionem cum Apostolica
Sede habentibus, quos Spiritus

Sanctus posuit Ecclesiam Dei regere.

§ 2. Praeter orationes quae in Sacrosancto Eucharistico Sacrificio et in Operis Dei Precibus quotidianis pro Summo Pontifice et pro Ordinario uniuscuiusque Ecclesiae localis effunduntur, omnes fideles quotidie intentiones eorundem Domino specialiter commendare ne omittant.

88. § 1. Praelatura fovet in suis fidelibus necessitatem speciali sollertia colendi oboedientiam illam illudque religiosum obsequium, quae christiani universi exhibere debent erga Romanum Pontificem et Episcopos communionem cum Sancta Sede habentes.

§ 2. Omnes fideles tenentur praeterea humiliter Praelato ceterisque Praelaturee

auctoritatibus in omnibus oboedire, quae ad finem peculiarem Operis Dei pertinent. Haec oboedientia sit penitus voluntaria, ob motivum divini amoris et ut imitentur Christum Dominum, qui cum esset omnium Dominus, semetipsum exinanivit formam servi accipiens, quique factus est «obediens usque ad mortem, mortem autem crucis» (Philip. II, 8).

§ 3. Ad professionalem autem actionem quod attinet, itemque ad doctrinas sociales, politicas, etc., unusquisque Praelatura fidelis, intra limites utique catholicae doctrinae fidei et morum, eadem plena gaudet libertate qua ceteri gaudent cives catholici.

Auctoritates vero Praelatura a quibuslibet vel consiliis dandis his in materiis omnino abstinere debent. Proinde illa plena libertas

tantum minui poterit a normis quas
forsan dederint pro omnibus
catholicis, in aliqua dioecesi aut
ditione, Episcopus vel Episcoporum
Conferentia; quapropter Praelatura
labores profesionales, sociales,
politicos, oeconomicos, etc., nullius
omnino sui fidelis suos facit.

89. § 1. Omnes Praelatae fideles
diligant atque foveant humilitatem
non modo privatam, sed etiam
collectivam; ideo numquam Operi
Dei gloriam quaerant, quinimmo
hoc unum animo alte defixum
habeant: gloriam Operis Dei
summam esse sine humana gloria
vivere.

§ 2. Quo efficacius suum finem
assequatur Opus Dei, uti tale,
humiliter vivere vult: quare sese
abstinet ab actibus collectivis,
neque habet nomen vel

denominationem communem
quibus Praelatura fideles
appellantur; nec ipsi aliquibus
publicis manifestationibus cultus,
uti processionibus, intererunt
collective, quin ex hoc occultent se
ad Praelaturam pertinere, quia
spiritus Operis Dei, dum fideles
ducit ad humilitatem collectivam
enixe quaerendam, quo
impensiorem atque uberiorem
efficaciam apostolicam attingant,
omnino simul vitat secretum vel
clandestinitatem. Quapropter
universis in circumscriptionibus
omnibus nota sunt nomina
Vicariorum Praelati necnon eorum
qui Consilia ipsorum efformant; et
Episcopis potentibus nomina
communicantur non solum
sacerdotum Praelatura, qui in
respectivis dioecesis suum
ministerium exercent, sed

Directorum etiam Centrorum quae
in dioecesi erecta habentur.

§ 3. Huius humilitatis collectivae
causa, Opus Dei nequit edere folia
et cuiusque generis publicationes
nomine Operis.

90. In sua vita professionali,
familiari et sociali, fideles
Praelaturaे virtutes naturales,
quae in humano consortio magni
aestimantur et ad apostolatum
peragendum iuvant, diligenter et
fortiter colant: fraternitatem,
optimismum, audaciam, in rebus
bonis ac rectis sanctam
intransigentiam, laetitiam,
simplicitatem, nobilitatem ac
sinceritatem, fidelitatem; sed eas
semper et in omnibus
supernaturales fideliter reddere
curent.

91. Praelatura fideles, memores normarum caritatis et prudentiae, exercere tenentur correctionem fraternalm, ut, in casu, sese mutuo amoveant a moribus, qui spiritui Operis Dei repugnant.

92. Omnes maxima cura res etiam parvas cum spiritu supernaturali perficiant, eo quod vocationis ratio in diurno labore sanctificando consistit. Non semper res magnae occurrunt; parvae utique, in quibus Iesu Christi amor saepius demonstrari potest. Haec est una ex manifestationibus spiritus paenitentiae Operis Dei proprii, quae potius in parvis et ordinariis rebus est quaerenda et in labore quotidiano, constanti, ordinato.

93. In hoc suo ordinario labore adimplendo, maximo cum amore Dei et proximi, fidem vivam et

operantem necnon filialem spem omnibus in adjunctis Praelaturaे fideles colant; quae virtutes omnia superare faciunt obstacula in Ecclesiae animarumque servitio forte obvenientia: «omnia possum in eo qui me confortat» (Philip. IV, 13). Nihil ergo aut neminem formident: «Dominus illuminatio mea et salus mea, quem timebo?» (Ps. XXVI, 1).

94. § 1. Praelaturaе fideles plena vivant personali cordis a bonis temporalibus libertate, unusquisque iuxta suum statum et condicionem, animis ab omnibus, quibus utuntur, alienatis; sobrie semper in vita sua personali et sociali iuxta spiritum et praxim Operis Dei se gerentes; omnem sollicitudinem de rebus huius saeculi in Deum proiicientes; atque in hoc mundo tamquam peregrini,

qui civitatem futuram inquirunt,
commorantes.

§ 2. Suo ordinario labore
professionali, peracto cum mente
et animo patris familiae numerosae
ac pauperis, omnibus Praelaturaे
fidelibus officium est providendi
propriis necessitatibus oeconomicis
personalibus et familiaribus atque,
in quantum ab ipsis fieri possit,
iuvandi sustentationem apostolatus
Praelaturaे, remedium afferentes
indigentiae spirituali ac materiali
plurimorum hominum. Gaudeant
simul quando effectus experiantur
carentiae mediorum, scientes
numquam in necessariis
providentiam Domini defecturam,
qui nos monuit ut primum Regnum
Dei et iustitiam eius quaeramus, si
volumus ut cetera omnia nobis
adiificantur.

§ 3. Praelatura tamen curat ne suis fidelibus necessarium adiutorium spirituale desit, atque Praelatus, per se vel per suos Vicarios, paterno affectu eos fovet, ab unoquoque ea ratione exigendo, prout varia cuiusque adiuncta suadeant. Propterea, quod attinet ad Praelaturaे fideles atque personas, quae diu noctuque in Centris Operis Dei degunt, potest Praelaturaे Ordinarius, iusta de causa, dispensationem concedere ab obligatione servandi diem festum vel diem paenitentiae, aut commutationem eiusdem in alia pia opera.

95. Praeter festa Domini, Beatae Mariae Virginis et Sancti Ioseph, a Praelaturaे fidelibus speciali devotione celebrantur festa Exaltationis Sanctae Crucis; SS. Archangelorum Michaëlis, Gabrielis

et Raphaëlis atque Apostolorum Petri, Pauli et Ioannis; aliorum Apostolorum et Evangelistarum; dies secunda octobris seu Angelorum Custodum festivitas, et decima quarta februarii. Hae postremae dies, pro Opere Dei, dies actionis gratiarum sunt.

CAPUT II

DE INSTITUTIONE DOCTRINALI RELIGIOSA

96. Sub aspectu doctrinali religioso, institutio quae fidelibus Praelaturaie impertitur ipsis profundam cognitionem Fidei catholicae et Magisterii ecclesiastici, alimentum quidem necessarium suae vitae spiritualis et apostolicae, praestare contendit, ut in quocumque societatis ambitu personae adsint intellectualiter praeparatae, quae, cum simplicitate, in ordinariis

adiunctis quotidianae vitae atque laboris, exemplo ac verbis efficacem apostolatum evangelizationis et catecheseos exerceant.

97. In qualibet regionali circumscriptione a Vicario Regionali, de consensu sui Consilii et Praelato confirmante, erigantur, prout opus fuerit, Studiorum Centra pro omnibus cuiusque Regionis fidelibus, ut institutio doctrinalis religiosa impensa et assidua ad vitam spiritualem sustinendam et ad finem apostolicum Praelaturaे proprium prosequendum cunctis congrue preebeat.

98. Potest etiam Praelatus, auditio suo Consilio, Interregionalia Centra Studiorum erigere, a seipso dependentia, ut in his instituantur Praelaturaе fideles ab ipso Praelato

selecti sive directe, sive respectivis circumscriptionum Vicariis id proponentibus. Haec Centra specialiter destinari possunt ad fideles, sacerdotes vel laicos, praeparandos, qui formationis officiis in diversis Regionibus incumbant.

99. § 1. Institutio doctrinalis religiosa, praesertim quod attinet ad disciplinas philosophicas ac theologicas, impertietur a professoribus Centrorum Studiorum Regionalium vel Interregionalium quae hunc in finem eriguntur, quaeque diversa habentur pro viris et pro mulieribus.

§ 2. Programmata cyclica ita componentur, ut institutio continue impertiri ac perfici valeat, quin unusquisque fidelis, in adimplectione officiorum

professionalium et familiarium,
detrimentum patiatur.

100. § 1. Praelatura fideles
tempus institutionis perficere
possunt extra Centra Studiorum
iuridice erecta, si, attentis
circumstantiis, audito proprio
Consilio, Vicarius Regionalis hoc
disposuerit.

§ 2. Tempore hoc perdurante,
formationem accipiunt a professore
vel professoribus a Vicario
Regionali delectis.

§ 3. Idem autem periculum debent
postea subire in aliquo Centro
iuridice erecto.

101. § 1. Omnes Numerarii,
necnon illi Aggregati quorum
personalia adiuncta id suadeant,
integra studia biennii philosophici
et quadriennii theologici peragant.

§ 2. Singuli anni biennii atque quadriennii dividuntur in duos cursus semestrales, quorum duratio, numerus nempe horarum quae lectionibus dedicantur, aequivalere debet illi cursuum semestralium apud Pontificias Romanas studiorum Universitates, quorumque programmata eadem amplitudine qua in iisdem studiorum Universitatibus explicitentur.

§ 3. Duodecim curriculis semestralibus persolvendis, de quibus in § § praecedentibus, unusquisque alumnus tot annis incumbat, quot necessarii sint, iuxta adiuncta sua personalia atque sui laboris professionalis.

§ 4. Pro mulieribus Numerariis Auxiliaribus, Centra Studiorum cursus disponunt institutionis

philosophicae ac theologicae ad
earum personalia adiuncta
accommodatos. Huiusmodi cursus
non necessario amplecti debent
integrum curriculum
philosophicum-theologicum.

§ 5. Pro ceteris vero Praelaturaे
fidelibus institutio doctrinalis
complectitur etiam congruam
formationem doctrinalem
religiosam, quae eos idoneos
reddat ad suum apostolatum
exercendum.

102. § 1. Pro Numerariis qui ad
sacerdotium destinantur sunt
specialia Centra Studiorum a
Praelato erecta, ubi tamen semper
alii Numerarii qui sacerdotes non
erunt commorari debent, propriam
ipsorum institutionem accipientes
et vitam cum primis ducentes, quia

una eademque pro omnibus
spiritualis formatio requiritur.

§ 2. Attamen, post hoc satis
longum tirocinium in Centris
Studiorum peractum, durante uno
tantum sacrae theologiae
studiorum anno, candidati ad
sacerdotium commorantur in
Centro speciali ad ipsos
solummodo destinato.

§ 3. Quoad Aggregatos qui pro
sacerdotio recipiendo instituuntur,
eaedem normae applicari possunt,
congrua tamen congruis referendo.

103. Philosophiae rationalis ac
theologiae studia, et alumnorum in
his disciplinis institutionem,
professores omnino pertractent ad
Angelici Doctoris rationem,
doctrinam et principia, eaque
sancte teneant, iuxta normas a

Magisterio Conciliorum et Sanctae
Sedis traditas vel tradendas.

104. Quoad illos omnes, qui in
posterum ad sacerdotium
destinentur, studia de quibus in n.
101, ad normam iuris et Sanctae
Sedis instructionum peracta,
publica habenda sunt.

105. Omnes sacerdotes Praelaturaे
praediti sint oportet laurea
doctorali in aliqua disciplina
ecclesiastica.

106. § 1. Cuncti qui Praelaturaे
incorporari desiderant, ex quo
admissionem expostulant,
formationem doctrinalem
religiosam, quae praevia vocatur,
recipient necesse est antequam
eisdem incorporatio concedatur.

§ 2. Post incorporationem vero,
perficere tenentur studia de quibus

in n. 97. Hunc in finem
frequentabunt cursus pro coetibus
homogeneis dispositos, et assistent
coadunationibus, conferentiis
aliisque id genus.

107. Expletis respectivis studiis
institutionis doctrinalis religiosae,
quam recipiunt post
incorporationem in Praelaturam,
omnes suam institutionem modo
permanent et per totam vitam
continuabunt iuxta rationem
cyclicam repetitionis et
adaequationis ad recens adquisitas
cognitiones, quo profundius in dies
suam formationem doctrinalem ipsi
perficiant.

108. Pro Cooperatoribus catholicis,
necnon pro aliis Cooperatoribus qui
Ecclesiae Catholicae doctrinam
cognoscere desiderent, cursus,
coadunationes aliaque similia

promoveantur de re dogmatica ac morali deque ascetica christiana, ita ut ipsi formationem doctrinalem sibi adquirant vel perficiant.

109. Opus Dei nullam habet propriam sententiam vel scholam corporativam in quaestionibus theologicis vel philosophicis quas Ecclesia liberae fidelium opinioni relinquit: Praelatura fideles, intra limites statutos ab ecclesiastica Hierarchia, quae Depositum fidei custodit, eadem libertate gaudent ac ceteri fideles catholici.

CAPUT III

DE APOSTOLATU

110. Praelatura sollicite suis fidelibus tradit congruam formationem apostolicam ac necessariam assistentiam pastoralem ad impensum laborem

evangelizationis et catecheseos exsequendum, ita ut in vita omnium atque singulorum constanter ad effectum deducatur officium et ius christianorum exercendi apostolatum.

111. Haec semper Praelatura christifideles in apostolatu meminerint:

1º zelus quo adurimur hoc unum quaerit, nempe ut omnes cum Petro ad Iesum per Mariam quasi manu ducamus;

2º pro multitudine constituti sumus. Nulla igitur est anima quam diligere et adiuvare non velimus, omnia omnibus nos facientes (cfr. I Cor. IX, 22). Vivere nequimus praetermittentes omnium hominum curas atque necessitates, quia nostra sollicitudo omnes animas amplectitur: vitam agentes

absconditam cum Christo in Deo (cfr. Col. III, 3), esse debemus tamquam fermentum in massa humanae societatis latens et ipsi se immiscens donec fermentata sit tota (cfr. Matth. XIII, 33).

112. Praelatura fideles sibi proponant, semper et super omnia, ad effectum deducere suum finem personalem sanctificationis et apostolatus, fideliter adimplentes normas asceticas, formativas ac disciplinares Operis Dei, quibus adiuvantur in nisu perfecte exsequendi propria officia professionalia, familiaria et socialia, constans ita testimonium christiani sensus vitae humanae praebentes, et nuntium Christi diffundentes apud omnes societatis ambitus, iis non exclusis ad quos ordinarius labor apostolicus

sacerdotum ac religiosorum difficile
pervenit.

113. Praelatura fideles,
persuasum habentes suum
peculiarem apostolatum procedere
ex propria vita interiore atque ex
amore erga humanum laborem,
quae fundi ac compenetrari debent
in unitate vitae, speciatim enitantur
ut suum laborem sanctificant
ipsumque quam maxima possint
perfectione humana exsequantur,
secundum divinam voluntatem
ordinent atque ad animarum
salutem dirigant, in primis vero
suorum in professione collegarum.
Ideo eorum actuositas apostolica
non habet modum se manifestandi
uniformem vel exclusivum, quia
radicatur in ipsa circumstantiarum
varietate, quam humanus labor
secum fert.

114. Praeter apostolatum testimonii atque exempli, per congruentem vitam personalem unionis cum Domino exhibiti, fideles Praelaturaे eniti debent ut aperto etiam sermone de Deo loquantur, veritatem cum caritate diffundentes constanti apostolatu doctrinali et catechetico, accommodato ad peculiaria adiuncta personarum cum quibus laborant et convivunt.

115. Apostolatus fidelium Praelaturaе ad cunctos homines dirigitur, sine distinctione stirpis, nationis vel condicionis socialis, ut christiani invitentur, edoceantur atque adiuventur ad respondendum vocationi universali ad sanctitatem in exercitio suae professionis et in officiorum proprii status adimpletione, utque illi etiam qui Christum nondum agnoscunt testimonium de Ipso exemplo et

verbis recipient, et ita disponantur ad fidei gratiam recipiendam.

116. Sua divina vocatione, Praelatura christifideles ad ordinem supernaturalem evehere satagunt sensum servitii erga homines atque societatem, quo labor quilibet professionalis exercendus est. Continenter prae oculis habebunt fecunditatem apostolatus apud personas condicionis intellectualis, quae, ob doctrinam qua pollent, vel ob munera quae exercent, vel ob dignitatem qua insigniuntur, magni sunt ponderis pro servitio societati civili praestando: ideo totis viribus Praelatura fideles adlaborabunt ut etiam illae personae Christi Domini doctrinae et praceptis adhaereant ipsaque in proxim deducant.

117. Praelatura fideles qui ad apostolatum efficaciorem reddendum, exemplum christianum in exercitio proprii uniuscuiusque laboris professionalis, necnon in proprio ambitu familiari, culturali et sociali, dare conabuntur, suum personale apostolatum exercent praesertim inter pares, ope praecipue amicitiae et mutuae fiduciae. Omnes nos amici sumus —«vos autem dixi amicos» (Ioann. XV, 15)—, immo eiusdem Patris filii ac proinde in Christo et Christi una simul fratres: peculiare igitur Praelatura fidelium apostolatus medium est amicitia et assidua cum collaboratoribus consuetudo, quin tamen ad hoc speciales associationes actionis externae religiosae constituantur.

118. Peculiaris etiam nota, qua labor apostolicus fidelium

Praelaturaे insignitur, est amor libertatis personalis cunctorum hominum, cum accuratissimo obsequio erga libertatem conscientiarum et desiderio cum omnibus convivendi. Quo spiritu fideles ducuntur ad sinceram caritatem semper colendam erga eos qui Christum sequuntur, quia pro Ipso laborant; necnon ad eos diligendos, recte quoque eorum mentes aestimantes, qui Christum nondum sectantur, exemplo ac doctrina eos ad Dominum trahere satagentes.

119. Praelatura a suis fidelibus quaerit impensam et constantem actuositatem apostolicam personalem, in ipso labore et ambitu sociali uniuscuiusque propriis exercendam, liberam ac responsabilem, spontaneitate plene imbutam, quae fructus sit actionis

gratiae quaeque sese accurate
accommodet fidei et moribus
christianis atque Ecclesiae
Magisterio.

120. In hac continua actuositate
apostolatus personalis, Praelaturaे
fideles adhibent etiam, pro
cuiusque peritia, media illa atque
incepta quae in societate civili
communia sunt, nempe circulos
studiorum, coadunationes,
frequentes conventus, sessiones,
conferentias, cursus studiorum
aliaque similia, modo quidem
accommodato ad diversos ambitus
civiles in quibus ipsi vitam agunt.

121. § 1. Praeter apostolatum
personalem, quem Praelatura in
suis fidelibus fovet cuique profecto
locus praecipuus competit,
Praelatura qua talis specificam
assistantiam pastoralem praestat

laboribus et inceptis indolis civilis
ac professionalis, non
confessionalis, persequentibus
fines educativos, assistentiales,
etc.

§ 2. Praelaturaे Ordinarius,
necessitate ductus adimplendi
suam specificam missionem utque
peculiaris Praelaturaे finis quam
melius in praxim deducatur,
maxima cura eos seliget qui
cappellanorum atque religionis
magistrorum munere fungentur,
tum in inceptis ab Opere Dei qua
tali promotis, tum in iis quae a
Praelaturaе fidelibus una cum aliis
suscitantur et pro quibus
adiutorium spirituale ab Opere Dei
postulant. In nominandis vero his
cappellaniс et religionis magistris,
Praelaturaе Ordinarius suum
Consilium audire numquam omittat,

atque nominationes ita factas loci
Ordinario opportune communicet.

122. Praelatura numquam sibi
assumit aspectus technicos et
oeconomicos inceptorum de quibus
in n. 121, neque de iisdem
respondet; hi enim pertinent ad
eorum proprietarios et gestores,
utentes bonis et opibus ex propria
industria vel aliis mediis similiter
civilibus obtentis vel obtainendis.
Ordinarie Praelatura non est
proprietaria instrumentorum
materialium eorum inceptorum,
quorum spiritualem curam
acceptat.

123. Pars Praelatura in inceptis de
quibus in numero praecedenti
consistit in eorum christiana
vivificatione, per opportuna media
orientationis atque formationis
doctrinalis ac spiritualis, necnon

per congruam assistentiam pastoralem, accurate quidem servata alumnorum, convictorum ceterorumque omnium legitima conscientiarum libertate. Ad hanc curam de unoquoque incepto apostolico exercendam, Centrum Operis Dei erigetur, praevia opportuna venia Ordinarii loci, melius in scriptis data.

124. Cum aliquis Praelatura christifidelis, ad Ordinarii loci petitionem et servata Praelatura disciplina, adiutorium directe praestat in laboribus dioecesanis, idem incumbit illis laboribus explendis ad nutum et mentem eiusdem Ordinarii, ipsique tantum de peracto labore rationem reddit.

TITULUS IV

DE REGIMINE PRAELATURAE

CAPUT I

DE REGIMINE IN GENERE

125. § 1. Praelatura regimen committitur Praelato, qui suis Vicariis et Consiliis adiuvatur iuxta normas iuris universalis et huius Codicis.

§ 2. Potestas regiminis qua gaudet Praelatus est plena in foro tum externo tum interno in sacerdotes Praelatura incardinatos; in laicos vero Praelatura incorporatos haec potestas ea est tantum quae spectat finem peculiarem eiusdem Praelatura.

§ 3. Praelati potestas, sive in clericos sive in laicos, ad normam iuris universalis et huius Codicis exercetur.

§ 4. nomine Ordinarii Praelatura*e* iure intelleguntur et sunt Praelatus necnon qui in eadem generali gaudent potestate exsecutiva ordinaria, nempe Vicarii pro regimine tum generali cum regionali Praelatura*e* constituti.

126. Praelatura distribuitur in circumscriptiones regionales, quarum unamquamque moderatur Vicarius, qui Consiliarius Regionalis appellatur, cuique respectiva Consilia assistunt.

127. Excepto Praelati officio, quod est ad vitam, alia omnia munera Praelatura*e* sunt temporaria; admittitur tamen iterata eorundem nominatio.

128. Universa Praelatura eiusque partes tantum a Praelato vel eius delegatis, etiam in omnibus negotiis iuridicis, legitime

repraesentantur; munere autem
Praelati vacante vel impedito, ab eo
qui regimen assumit ad normam n.
149 § § 1 et 4; unaquaeque vero
Operis Dei circumscrip^{tio}
regionalis, etiam a proprio Vicario.

129. § 1. Praelatura eiusque
circumscriptiones personalitate
iuridica praeditae adquirunt,
possident, administrant et alienant
bona temporalia ad normam iuris,
iuxta praescripta a Praelato
statuta.

§ 2. Ex omnibus bonis,
undecumque ipsa proveniant, quae
Praelatura adscribi possunt, illa
tantum ut vere ecclesiastica ad
normam iuris habenda sunt, quae
de facto ipsi Praelatura a Praelato
adscripta iam fuerint.

§ 3. Praelatura vel
circumscriptiones de quibus in § 1

respondent de obligationibus quas
respective contraxerint, atque
semper legitimas leges civiles
regionis vel nationis de qua agatur
fideliter observant, intra terminos
ab ipsis constitutos operando.

CAPUT II

DE REGIMINE CENTRALI

130. § 1. Praelatus, qui interne
dicitur Pater cuiusque officium est
ad vitam, seligitur excluso
compromisso a Congressu Generali
electivo hunc in finem convocato;
electio vero Romani Pontificis
confirmatione indiget.

§ 2. Congressus Generalis
constituitur a Congressistis, qui
etiam vocantur membra
Congressus. Sunt Congressistae illi
sacerdotes vel viri laici, triginta
duos saltem annos nati et iam a

novem saltem annis Praelaturaे definitive incorporati, qui inter fideles ex diversis nationibus vel regionibus, in quibus Opus Dei suum laborem apostolicum exercet, nominantur ad vitam a Praelato, cum voto deliberativo sui Consilii, auditis etiam Commissione Regionali et Congressistis respectivae Regionis.

§ 3. Congressus, antequam ad Praelati electionem procedere iure valeat, requirere et recipere debet, ab omnibus atque singulis membris Consilii Centralis de quo in n. 146, propositiones circa nomen seu nomina illius illorumve quos ad supremum Praelaturaे munus digniores et aptiores censeant.

§ 4. Acceptatione ab electo rite habita, ipse confirmationem

electionis a Romano Pontifice per se vel per alium petere debet.

131. Ut quis possit Praelatus eligi requiritur:

1º ut sit sacerdos membrum Congressus Generalis, iam a decem saltem annis Praelaturaē incorporatus, et a quinquennio saltem in presbyteratus Ordine constitutus, filius legitimi matrimonii, bona existimatione gaudens et natus saltem annos quadraginta;

2º eluceat praeterea prudentia, pietate, erga Ecclesiam eiusque Magisterium exemplari amore et oboedientia, erga Opus Dei devotione, erga Praelaturaē fideles caritate, erga proximos zelo;

3º praeditus sit speciali cultura etiam profana, immo laurea

doctorali in aliqua ecclesiastica disciplina, aliisque qualitatibus ad agendum necessariis.

132. § 1. Praelatus, sicut christifidelibus suae curae commissis auctoritate praeest, unde etiam Praeses Generalis nuncupari potest, prae ceteris ipsum etiam excellere virtutibus et qualitatibus decet, iis praesertim quae propriae sunt Operis Dei, quaeque eiusdem spiritum consequuntur.

§ 2. In exercitio sui muneric pastoralis, Praelatus specialiter curare debet ut universum ius quo regitur Opus Dei ac omnes eiusdem legitimae consuetudines adamussim serventur, atque fideliter promovere exsecutionem dispositionum Sanctae Sedis Praelaturam respicientium.

§ 3. Sit ergo omnibus Praelaturaे fidelibus magister atque Pater, qui omnes in visceribus Christi vere diligat, omnes effusa caritate erudiat atque foveat, pro omnibus impendatur et superimpendatur libenter.

§ 4. Curet praesertim ut sacerdotibus ac laicis sibi commissis assidue et abundanter praebeantur media et auxilia spiritualia atque intellectualia, quae necessaria sunt ad eorum vitam spiritualem alendam ac fovendam eorumque peculiarem finem apostolicum exsequendum.

§ 5. Pastoralem suam sollicitudinem manifestet consiliis, suasionibus, immo et legibus, praceptis et instructionibus, atque si id requiratur, congruis sanctionibus; necnon visitationibus

sive per se sive per alios a se delegatos peragendis, in circumscriptionibus ac Centris, in ecclesiis Praelatura vel eidem commissis, et circa personas et res.

§ 6. Ut bono spirituali Praelati et eiusdem valetudini consultant, sint duo Custodes seu admonitores qui tamen, ratione huius munera, Consilium Generale non ingrediuntur. Designantur ad periodum octo annorum ab eodem Praelato inter novem Praelatura fideles de quibus in n. 13, a Consilio Generali praesentatos. Convivunt in eadem cum Praelato familia.

133. § 1. Praeter Congressum Generalem electivum, octavo quoque anno celebrari debent Congressus Generales ordinarii a Praelato convocati, ut de

Praelaturaे statu iudicium proferant et futurae actioni regiminis oportunas normas suadere valeant. Congressui praeest Praelatus vel, eius delegatione, dignior Consilii Generalis.

§ 2. Congressus Generalis extra ordinem convocandus est, cum rerum adiuncta de iudicio Praelati cum voto deliberativo sui Consilii id postulent; et ad Vicarium auxiliarem seu Vicepraesidem designandum vel revocandum, ad normam nn. 134 § 2 et 137 § 2.

§ 3. Pro Sectione mulierum adsunt etiam Congressus Generales tum ordinarii cum extra ordinem convocati, non autem Congressus electivi. His Congressibus praeest Praelatus, cui assistunt Vicarius auxiliaris, si adsit, atque Vicarii

Secretarius Generalis et Sacerdos
Secretarius Centralis.

Congressistae nominantur pari
ratione ac viri Congressistae.

§ 4. Audita Commissione
permanenti sui Consilii, de qua in n.
138 § 2, Praelatus convocare
potest Praelatura fideles non
Congressistas, diversis in materiis
peritos, qui Congressui Generali
intersint qua collaboratores, cum
voce sed sine voto; quod etiam
valet pro mulieribus, in propria
Sectione.

134. § 1. Si Praelatus opportunam
seu convenientem in Domino
censeat Vicarii auxiliaris ad
normam n. 135 designationem,
libere, auditio suo Consilio, ipsum
nominare potest. Consilium
Generale plenum poterit etiam
Praelato sincere suggerere

opportunitatem Vicarii auxiliaris designationis, qui ipsum in regimine adiuvare ad octo annos valeat. Praelatus, nisi graves obsint rationes, Consilio facile morem gerat.

§ 2. Si vero Praelatus illo Vicario auxiliari egere videatur de quo in n. 136, tunc Consilium plenum, post rei maturam in Domino considerationem, Congressum convocare poterit, cui huius Vicarii auxiliaris designatio ad normam n. 136 exclusive reservatur. Ut vero Consilium iure Congressum, hunc in finem, convocare possit, formalis requiritur deliberatio in qua duae tertiae partes Consilii pleni praedictam nominationem postulent et unus ex Custodibus. Tunc Vicarius Secretarius Generalis convocare tenetur Congressum extra ordinem Generalem, cui ipse

Vicarius Secretarius Generalis
praesit.

§ 3. In Vicario auxiliari, excepta
aetate, eaedem requiruntur
qualitates ac in Praelato.

135. Vicarius auxiliaris, si detur
Praelato habili, hunc adiuvat, ipsum
supplet absentem vel impeditum:
alias autem facultates non habet
nisi quas, vel habitualiter vel ad
casum, Praelatus delegaverit. De
omnibus peractis Praelato rationem
fideliter reddat.

136. § 1. Si Praelatus senio,
infirmitate aliave gravissima causa
ad gubernandum, etiam ordinario
Vicario auxiliari adiutus de quo in n.
135, certo incapax ita evadere
videatur ut ipsius regiminis
continuatio in damnum Praelaturaे
practice converteretur, tunc
Vicarius auxiliaris eligi a Congressu

potest in quem omnia Praelati iura et officia, excepto tamen titulo, transferantur; electus confirmationem electionis a Sancta Sede per se vel per alium petere debet.

§ 2. Iudicium de exsistentia et gravitate causarum ad designationem huius Vicarii auxiliaris, ipsiusque si casus ferat electio, vel, ex adverso, iudicium de opportunitate Vicarii auxiliaris ordinarii designationis, vel mutationis, si hoc nempe sufficere videretur, Congressui reservatur, qui duabus ex tribus suffragiorum partibus quod magis, omnibus ponderatis, Praelaturaे bono conveniat decidere debet.

137. § 1. Vicarius auxiliaris ordinarius ad nutum Praelati revocabilis est. Opportune

Praelatus, sicut in nominatione, de qua in n. 134 § 1, ita etiam in revocatione suum Consilium Generale audire poterit.

§ 2. Vicarius auxiliaris vero qui in regimine Praelatum substituit usque ad novum ordinarium Congressum perdurat. Poterit tamen Congressus extra ordinem convocatus ipsum revocare: et tam ordinarius quam extraordinarius Congressus, speciatim si rationes suspensionis regiminis Praelati non necessario perpetuae aestimari valeant, Consilio Generali pleno facultatem delegare ut ex morali unanimitate Praelati regimen, revocato Vicario auxiliari, instaurare possit; quae Sanctae Sedi communicentur.

138. § 1. Ad Praelatum adiuvandum in dirigenda atque

gubernanda Praelatura est Consilium Generale, constans e Vicario auxiliari, si adsit, Vicario Secretario Generali, Vicario pro Sectione mulierum, qui Sacerdos Secretarius Centralis nuncupatur, tribus saltem Vicesecretariis, uno saltem Delegato cuiusque Regionis, Studiorum Praefecto et Administratore Generali, qui constituunt Consilium plenum et vocantur Consultores.

§ 2. Praelatus, Vicarius auxiliaris, si adsit, Secretarius Generalis, Sacerdos Secretarius Centralis et, prout casus ferant, vel unus e Vicesecretariis vel Studiorum Praefectus aut Administrator Generalis, constituunt Commissionem permanentem Consilii. Huius Commissionis aliqua membra laici esse valent, pro negotiis tractandis quae

characterem Ordinis sacri non requirant; sed Vicarius auxiliaris, Secretarius Generalis et Secretarius Centralis, qui sunt etiam Vicarii Praelati, semper inter sacerdotes nominentur.

§ 3. Ad Consilium Generale admitti semper debent, ad normam tamen n. 139, Consultores illi, qui praesentes sunt. Invitari possunt, iudicio Praelati, et invitati assistere debent etiam illi qui ex munere absunt.

139. § 1. Ad negotia illa resolvenda, pro quibus ad normam iuris requiritur votum deliberativum Consilii Generalis, invitari semper debent illi saltem Consultores qui non sunt absentes ex munere: et ad validam Consilii decisionem quinque saltem ipsius membra adesse necesse est. Si quinque

Consultores invitari non possint, vel
invitati adesse non valeant,
Praelatus cum praesentibus
aliquem vel aliquos designare ex
Congressistis possunt, qui
absentes pro illa vice substituant.

§ 2. Pro aliis vero quaestionibus
Consilium competens est eiusdem
Consilii Generalis Commissio
permanens.

140. § 1. Munera Consilii Generalis
hac ratione provideri debent:
Praelatus statim ac sua electio a
Romano Pontifice confirmata fuerit
informationes, quibus in Domino
egere censeat, accurate colligit
indeque per ordinem singillatim
nomina candidatorum ad diversa
munera Congressui proponit.
Proposito a Prelato unoquoque
 nomine, Congressus, ad normam
 iuris universalis, suffragium

secretum fert. Si propositum nomen a Congressu non probetur, aliud usque ad optatum suffragationis exitum proponere Praelatus debet.

§ 2. Octavo quoque anno, Praelato excepto, munera regiminis generalis omnia et singula Congressus revisioni, eadem servata ratione, subiicienda sunt. Possunt iidem ad idem aliudve munus generale absque limitatione eligi. Magni tamen interest ut ex regula aliqua nova membra ad Consilium Generale designentur.

141. Vacante, qualibet canonica ratione, Consultoris alicuius munere, Praelatus ad Consultoris munus Consilio Generali candidatum proponit, quod suo secreto suffragio, ipsum, eadem ratione ac in Congressu Generali,

acceptare vel reiicere poterit. Hac occasione Praelato liberum relinquitur, audito Consilio, munera aliqua Consultoribus adnexa, si opportunum videatur, inter Consultores mutare.

142. Secretarius Generalis, Sacerdos Secretarius Centralis et Administrator Generalis debent esse membra Congressus. Ad cetera munera Consilii Generalis tantummodo habiles sunt Praelatura fideles de quibus in n.
13. Prae aliis debent prudentia, cultura et Operi Dei devotione fulgere.

143. Licet munus ad octo annos perduret, possunt nihilominus Consultores ob iustas causas et quoties bonum maius Praelatura requirat, a Praelato, ceteris auditis, removeri. Liberum quoque sit

omnibus muneri renuntiare, verum renuntiatio effectum nullum habeat donec a Praelato admittatur.

144. § 1. Inter Consultores primus est Secretarius Generalis. Est semper sacerdos, post Praelatum venit, si Vicarius auxiliaris non adsit, eumque absentem vel quocumque modo impeditum supplet. Praelatum praeterea specialiter adiuvat tum in iis quae ad regimen et incepta universae Praelatura, tum in iis quae ad res oeconomicas attinent, sed illis tantum facultatibus gaudet, quas vel habitualiter vel ad casum Praelatus delegaverit.

§ 2. Secretarius Generalis ad criteria, mentem et praxim Praelati, in quantum fieri possit, negotia gerat atque expedit: nihil proinde eorum, quae a Praelato gesta vel

praescripta sunt, innovare valeat,
sed semper Praelato et Consilio erit
quam maxime fidelis.

§ 3. Eius insuper est labores inter
membra Consilii distribuere, ab
eisque fidelem muneris
adimpletionem exigere.

145. § 1. Ut Praelato adiumentum
specialiter praestet in moderanda
Sectione mulierum Operis Dei (cfr.
n. 4 § 3), est Vicarius, qui
Sacerdos Secretarius Centralis
nuncupatur.

§ 2. Post Secretarium Generale
venit et illis facultatibus gaudet,
quas vel habitualiter vel ad casum
Praelatus delegaverit. Debet esse
quadraginta saltem annos natus.

146. § 1. Sectio mulierum regitur a
Praelato cum Vicario auxiliari, si
adsit, Vicario Secretario Generali,

Vicario Secretario Centrali et Consilio Centrali, quod Assessoratus Centralis appellatur, et eundem locum habet in Sectione mulierum ac Consilium Generale in Sectione virorum.

§ 2. Assessoratus Centralis constat e Secretaria Centrali, Secretaria Assessoratus, tribus saltem Vicesecretariis, una saltem Delegata cuiusque Regionis, Studiorum Praefecta, Praefecta Auxiliarium et Procuratrice Centrali.

§ 3. Ad munera Assessoratus Centralis nominat Praelatus in Congressu mulierum, eadem ratione ac in Congressu virorum vocat ad munera Consilii Generalis. Secretaria Centralis et Procuratrix Centralis seligantur inter Congressistas; ad alia munera

Assessoratus vocentur Numerariae
de quibus in n. 13.

147. § 1. Pro quaestionibus
oeconomicis, Praelato assistit
Consilium ab ipso nominatum, quod
vocatur Consultatio Technica
cuique praeest Praelatus vel, eius
delegatione, Administrator
Generalis.

§ 2. Rei oeconomiae rationes,
saltem semel in anno, ab
Administratore Generali
subsignatae, Praelato eiusque
Consilio sunt exhibendae.

§ 3. Consilium simile habetur pro
quaestionibus oeconomicis
Sectionis mulierum.

148. § 1. Quin ratione muneris
Consilium Generale ingrediantur,
adsunt etiam Procurator seu Agens
precum, qui debet esse semper

sacerdos, qui Praelaturam apud Sanctam Sedem ex delegatione habituali Praelati repraesentat; necnon Sacerdos Rerum Spiritualium Praefectus, qui directioni spirituali communi omnium Praelatura fidelium, sub ductu Praelati et Consilii, praeponitur.

§ 2. In cura spirituali Aggregatis et Supernumerariis Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis praestanda eius Praesidem Generalem Praefectus adiuvat, iuxta facultates habitualiter vel ad casum ipsi a Praeside delegatas.

§ 3. Procurator et Praefectus a Praelato, audito Consilio, ad octo annos nominantur.

149. § 1. Vacante munere Praelati, regimen tenet Vicarius auxiliaris, si sit; aliter Secretarius Generalis vel,

post eum, Vicarius Secretarius Centralis; iisque omnibus deficientibus, sacerdos Congressista maiore suffragiorum numero ab iis designatus, quibus ius est constituendi Commissionem permanentem Consilii Generalis.

§ 2. Qui regimen assumit, tenetur obligationibus et gaudet potestate Praelati, iis exclusis quae ex rei natura vel iure Praelaturaee excipiuntur. Congressum Generalem electivum convocare tenetur intra mensem a muneric vacatione, ita ut intra tres menses ab eadem vacatione celebretur, aut, si maiore de causa intra statutum tempus coadunari nequeat, statim ac causa impediens cessaverit.

§ 3. Vacante munere Praelati, qui muneribus funguntur regiminis, tum generalis Praelaturaee tum

circumscriptionum, in exercitio suorum munera pergunta, donec, post novum electum Praelatum, in ipsis confirmentur vel substituantur.

§ 4. Praelato impedito, iuxta normas in § 1 statutas procedendum est; si vero, in gravioribus rerum adiunctis, eadem servari nequeant, coadunentur membra Consilii Generalis quae id facere valeant, sub moderatione dignioris, et sacerdotem quoad fieri possit membrum Congressus designent, qui regimen Praelatura ad interim assumat.

CAPUT III

DE REGIMINE REGIONALI ET LOCALI

150. Praelati de consensu sui Consilii est circumscriptiones regionales, quae vocantur Regiones vel Quasi-Regiones, erigere, mutare, aliter definire, et etiam supprimere.

151. § 1. Regimini uniuscuiusque Regionis praeponeatur Vicarius, qui Consiliarius Regionalis nuncupatur, quemque nominat Praelatus cum voto deliberativo sui Consilii; Consiliario assistit Consilium, quod vocatur Commissio Regionalis, constans membris usque ad duodecim, designatis inter Praelatura fideles de quibus in n. 13 pariterque nominatis a Praelato auditio suo Consilio, cuius consensus requiritur in casibus de quibus in nn. 157 § 1 et 159.

§ 2. Inter membra Commissionis peculiarem locum obtinet Defensor,

cuius munus est adimpletionem
normarum huius Codicis fovere.

152. § 1. Quando non sint omnia
elementa necessaria ad novas
Regiones constituendas, possunt
etiam Quasi-Regiones a Praelato,
cum voto deliberativo sui Consilii,
erigi. Eas moderantur Vicarii, qui
Vicariis Regionalibus iure
aequiparantur.

§ 2. Potest etiam Praelatus, auditio
suo Consilio, Delegationes erigere
directe a se dependentes, Vicario
delegato conferens facultates quas,
iuxta casus, intra limites tamen
facultatum Consiliariorum
Regionalium, committendas
censuerit.

153. Ad meliorem curam
exercendam laboris apostolici in
aliqua circumscriptione, Praelatus,
auditio suo Consilio eisque quorum

intersit, erigere potest
Delegationes a Commissione
eiusdem circumscriptionis
dependentes, quarum unicuique
praeponatur Vicarius delegatus,
cum proprio Consilio, opportunis
facultatibus praeditus.

154. Ipso facto erectionis,
Regiones, Quasi-Regiones et
Delegationes a Praelato
dependentes iuridicam adquirunt
personalitatem. Delegationes in
circumscriptione regionali
constitutae donari possunt
personalitate iuridica in erectionis
decreto.

155. Circumscriptiones
personalitate iuridica gaudentes, de
quibus in n. 154, quoad negotia
iuridica et, in genere, quoad
quaestiones omnes,
repraesentantur, praeterquam a

Praelato eiusque delegatis,
tantummodo a respectivis Vicariis,
qui agere possunt per se vel per
alios opportuno mandato praeditos.

156. § 1. Munera regionalia
conferuntur a Praelato, audito
Consilio, exceptis tamen
Consiliario, Sacerdote Secretario
Regionis et Administratore
Regionali, qui nominari debent ad
normam nn. 151, 157 § 1 et 159, et
durant ad quinquennium, nisi pro
omnibus vel pro aliquibus
Commissionis membris tempus in
munere ad octo annos prorogetur.
Pro Delegatis autem Regionalibus
valet praescriptum n. 140 §§ 1 et
2.

§ 2. Ad munera Commissionis in
Quasi-Regionibus et
Delegationibus vocat Praelatus,
audito suo Consilio.

157. § 1. In singulis Regionibus, nomine et vice Praelati semperque ad ipsius mentem, respectivus Vicarius Consiliarius Regionalis cum alio sacerdote, qui Sacerdos Secretarius Regionalis vocatur, nominato a Praelato cum voto deliberativo sui Consilii et auditio Assessoratu Centrali, Sectionem mulierum moderantur, una cum Consilio regionali mulierum, quod Assessoratus Regionalis appellatur et eundem locum habet in Sectione mulierum ac Commissio Regionalis in virorum Sectione.

§ 2. Assessoratus Regionalis constare potest membris usque ad duodecim, selectis inter Numerarias de quibus in n. 13; nominatur a Praelato, auditio Assessoratu Centrali, cuius consensus requiritur pro muneribus

Secretariae Regionalis et
Procuratricis Regionalis.

§ 3. Ad munera Assessoratus in
Quasi-Regionibus et
Delegationibus vocat Praelatus,
audito Assessoratu Centrali.

158. Si quando in aliqua Regione
impedimentum obstiterit, quod
impossibilem reddat cum Praelato
eiusque Consilio communicationem
et, perdurante hac impossibilitate,
defuerit aliquod Commissionis
membrum, ad eius munus ipsa
Commissio alium Numerarium per
maiores suffragiorum partem
eligit. Cum autem plus quam tria
Commissionis membra defuerint
vel cum ipsa Commissio, expleto
tempore sui mandati, renovanda
sit, Numerarii ad munera
vocabuntur maioritate item
suffragiorum a speciali

coadunatione constituta ex omnibus Regionis Congressistis non impeditis omnibusque membris Commissionis, cui coadunationi praerit Congressista ordine praecedentiae senior. Quodsi, quavis de causa, tres saltem Congressistae coadunationi adesse non potuerint, vocandi erunt etiam tres Numerarii ex iis de quibus in n. 13, ordine praecedentiae seniores Regionis, non impediti: absentibus Congressistis, praerit ordine item praecedentiae senior inter praesentes. Paritatem suffragiorum dirimet praeses coadunationis.

159. § 1. In unaquaque Regione, pro rebus oeconomicis, Vicario Regionali assistit Consilium oeconomicum, seu Consultatio Technica, cuius membra ab eodem Vicario designantur, cuique praest Administrator Regionalis, a

Praelato nominatus cum voto
deliberativo proprii Consilii.

§ 2. Consultatio similis habetur pro
quaestionibus oeconomicis
Sectionis mulierum.

160. In unaquaque
circumscriptione, quin ratione
muneris ad Commissionem
pertineat, est Sacerdos Rerum
Spiritualium Praefectus Regionalis,
ad vitam spiritualem omnium
Praelatura fidelium sub ductu
Consiliarii fovendam. Consiliario
insuper adiumentum praestat in
cura spirituali Aggregatis et
Supernumerariis Societatis
Sacerdotalis Sanctae Crucis danda,
iuxta facultates habitualiter vel ad
casum ipsi a Consiliario delegatas.
A Praelato, auditis Consiliario et
Defensore Regionis, ad
quinquennium nominatur.

161. § 1. In singulis
circumscriptionibus Centra
erigantur, ad normam n. 177.

§ 2. Regimen locale constituitur a
Directore cum proprio Consilio.
Munera sunt ad triennium, et
conferuntur a Consiliario, auditio
suo Consilio.

§ 3. Conceptus Centri, hoc in
Codice, potius personalis est quam
territorialis, et potius regionalis
quam localis.

§ 4. Ut apta habeatur Praelatura
fidelium cura, ad idem Centrum
adscribi possunt fideles, vel etiam
fidelium Coetus, qui sive in eadem
civitate sive in diversis civitatibus
vel dioecesibus commorentur.

§ 5. Sunt proinde in Praelatura
Centra autonoma et Centra ab aliis

dependentia, quia adhuc canonice non sunt erecta.

CAPUT IV

DE ADUNATIONIBUS REGIONALIBUS

162. Ad impensiorem formationem fidelium Praelatura et ad meliorem evolutionem actionis apostolicae, decimo quoque anno, in singulis Regionibus, Adunationes de more celebrentur, in quibus transactae periodi experientiae habitae perpendantur.

163. Praeter Adunationes ordinarias, possunt etiam extraordinariae celebrari, in una vel in pluribus circumscriptionibus, quoties Praelatus, auditis Consilio Generali et Commissione Regionali, id expedire duxerit.

164. Adunationem, de mandato
Praelati, convocat Vicarius
circumscriptionis designans locum
et tempus sessionis, tribus saltem
mensibus ante eiusdem
celebrationem.

165. Adunationibus praesunt
Praelatus vel eius delegatus, cui
assistunt Vicarius et Delegatus
circumscriptionis. A secretis est
iunior laicus praesens.

166. § 1. Adunationi cuiusque
circumscriptionis interesse debent:

1º omnes qui in Commissione
aliquo munere funguntur, vel functi
sunt;

2º omnes Congressistae
circumscriptioni adscripti;

3º omnes eiusdem Regionis
sacerdotes aliquique fideles

Praelatura, qui cuncti inter eos de quibus in n. 13 adnumerentur;

4º Directores Centrorum Studiorum;

5º item, a Praelato designati, Directores locales.

§ 2. Vocari etiam possunt ad Adunationem alii Praelatura fideles, diversis in materiis periti, ut eidem intersint qua collaboratores.

167. § 1. Fovenda est quam maxima omnium Praelatura fidelium participatio in Adunationibus, requirendo eorum communicationes, notulas de experientiis habitis aliaque id genus.

§ 2. Eadem de causa, si adiuncta id suadeant, haberi queunt plures coetus diversis in sedibus, quo

maior harum Adunctionum
efficacitas obtineatur.

§ 3. Notae vel schedae de
experienciis habitis postulari
quoque possunt ab Operis Dei
Cooperatoribus, etiam non
catholicis, qui suggestiones
praebeant pro studio thematum
laboris.

168. Omnes ad Adunctionem
convocati, mense saltem ante
eiusdem celebrationem, mittant ad
secretarium notas, schedas,
animadversiones, etc., quas
proponere conveniens eis videatur;
ex ipsis autem atque ex omnibus
propositionibus Adunctioni
transmissis (n. 167), commissio, a
praeside nominata, elenchum
quaestionum iis qui intersint
submittendarum conficiat.

169. Conclusiones Adunationis vim
praeceptivam non habent
quousque adprobacionem
recepérint Praelati, auditio suo
Consilio, nisi ex rei natura votum
deliberativum ipsius Consilii
requiratur. Ipse Praelatus
opportunas etiam feret
instructiones per organa directionis
ordinaria.

170. Adunationes Sectionis
mulierum celebrentur, congrua
congruis referendo, iuxta normas in
n. 162 et sequentibus traditas.

CAPUT V

DE RELATIONIBUS CUM EPISCOPIS DIOECESANIS

171. Praelatura Operis Dei
immediate et directe subiicitur
Sanctae Sedi, quae eius spiritum et
finem probavit et eius quoque

regimen ac disciplinam tuetur et promovet in bonum Ecclesiae universae.

172. § 1. Cuncti Praelaturaे christifideles tenentur humiliter Romano Pontifici in omnibus oboedire: haec oboediendi obligatio fideles omnes forti ac dulci vinculo obstringit.

§ 2. Ordinariis quoque locorum subiiciuntur ad normam iuris universalis, eadem ratione ac ceteri catholici in propria dioecesi, iuxta praescripta huius Codicis.

173. § 1. Praelati est sollicite exsecutioni mandare omnia decreta, rescripta aliasque dispositiones Sanctae Sedis quae Praelaturam respiciant, itemque eidem Sanctae Sedi oportunas relationes praebere, ad normam

iuris, de statu Praelaturaे deque eiusdem apostolica activitate.

§ 2. Ipse Praelatus curabit, etiam quia spiritus Operis Dei maximo amore filialeм unionem cum Romano Pontifice, Christi Vicario, colit, ut eiusdem Magisterii documenta et acta universam Ecclesiam respicientia ab omnibus Praelaturaे fidelibus accurate cognoscantur, utque eorum doctrinam ipsi diffundant.

174. § 1. Universus labor apostolicus quem Praelatura, iuxta propriam naturam propriumque finem, exsequitur, ad bonum singularum Ecclesiarum localium confert, atque Praelatura debitas cum Auctoritate ecclesiastica territoriali relationes semper colit.

§ 2. Curet praeterea Praelatus ut, singulis in circumscriptionibus,

Vicarius competens, per se vel per alios eiusdem Vicarii nomine, habituales relationes servet cum Episcopis in quorum dioecesibus Praelatura christifideles resideant, et praesertim ut frequenter colloquatur cum illis Episcopis locorum in quibus Opus Dei Centra erecta habet, necnon cum iis qui muneribus directivis funguntur in respectiva Conferentia Episcopali, ad illas indicationes ab iisdem Episcopis suscipiendas, quas Praelatura fideles filiorum animo in praxim deducant (cfr. n. 176).

175. Praeter orationes quas pro Romano Pontifice et Episcopo diocesano eorumque intentionibus quotidie Praelatura fideles recitare tenentur, maximam eis reverentiam et amorem demonstrabunt, quae etiam impense apud omnes fovere contendant.

176. Singulis in circumscriptionibus, auctoritates Praelaturaे curent ut eiusdem fideles bene cognoscant normas directivas pastorales a competenti ecclesiastica Auctoritate territoriali, nempe a Conferentia Episcopali, ab Episcopo dioecesano, etc., statutas, ut unusquisque, iuxta propria adiuncta personalia, familiaria et professionalia, eas ad effectum deducere et in ipsis cooperari valeat.

177. § 1. Ut labor apostolicus Praelaturaे in aliqua dioecesi incipiat, mediante canonica erectione primi Centri, ex quo exerceri possit apostolatus collectivus, debet prius informari loci Ordinarius, cuius venia requiritur, melius scripto data.

§ 2. Quoties laboris progressus aliorum Centrorum erectionem in dioecesi suadeat, procedendum semper est ad normam paragraphi praecedentis.

§ 3. Simplex mutatio domicilii alicuius Centri Praelaturaे, intra terminos eiusdem civitatis, si Centrum non habeat adnexam ecclesiam, communicari debet in scriptis loci Ordinario, etsi novam veniam non requirat.

178. § 1. Erectio Centri secum fert potestatem ergendi aliud Centrum pro mulieribus fidelibus Praelaturaе Administrationi prioris Centri addictis, ita ut de iure et de facto duo sint Centra in unoquoque Operis Dei domicilio (cfr. n. 8 § 2).

§ 2. Secum fert pariter facultatem oratorium pro usu fidelium Praelaturaе aliorumque in

unoquoque Centro ad normam iuris
habendi, ibique SS.mum
Sacramentum asservandi atque
functiones pro labore apostolico
opportunas peragendi. In oratoriis
sollemnis Sanctissimi Sacramenti
expositio nocte primam feriam
sextam uniuscuiusque mensis
praecedenti fieri saltem debet.

§ 3. Concedere potest Ordinarius
Praelatura ut sacerdotes, iusta de
causa, bis in die, immo, necessitate
pastorali id postulante, etiam ter in
diebus dominicis et festis de
praecepto Sanctam Missam
celebrent, ita ut non solum fidelium
Praelatura necessitatibus, sed
etiam aliorum dioecesis fidelium,
dum possibile sit, satis faciant.

179. Episcopus dioecesanus ius
habet visitandi singula Centra
Praelatura canonice erecta (cfr. n.

177) in iis quae ad ecclesiam,
sacrarium et sedem ad
sacramentum Paenitentiae
pertinent.

180. Ad erigendas ecclesias
Praelatura vel, si res ferat, ad
eidem committendas ecclesias in
dioecesi iam exsistentes, fiat
singulis in casibus opportuna
conventio, ad normam iuris, inter
Episcopum dioecesanum et
Praelatum vel competentem
Vicarium Regionalem. Iis in
ecclesiis, una cum normis in
unaquaque conventione statutis,
servabuntur dispositiones
generales dioecesis ecclesias
saeculares respicientes.

TITULUS V

DE STABILITATE ET VI HUIUS CODICIS

181. § 1. Hic Codex fundamentum est Praelatura Operis Dei. Ideo sanctae eius normae habeantur, inviolabiles, perpetuae, unique Sanctae Sedi reservatae tam quoad mutationem quam quoad novorum praceptorum inductionem.

§ 2. Tantummodo mutationem alicuius Codicis praescripti, seu in eius corpus aliquam innovationem, aut denique temporariam vel perpetuam alicuius normae suspensionem vel expunctionem a Sancta Sede poscere valet Congressus Generalis Praelatura, dummodo hic certitudinem habeat de necessitate huius mutationis, innovationis, suspensionis vel expunctionis.

§ 3. Ut haec certitudo iuridice exsistat, si agatur de textus expunctione, innovatione vel

indefinita suspensione, requiritur
diuturnum experimentum, duorum
ordinariorum Congressum
Generalium auctoritate
confirmatum, quod tertio ordinario
Congressui Generali subiiciatur et
duabus saltem ex tribus
suffragiorum partibus comprobetur.

§ 4. Si agatur vero de temporaria
alicuius Codicis praescripti
suspensione, Praelatus, cum voto
deliberativo unius tantummodo
Congressus Generalis, a Sancta
Sede eam exposcere valet:
requiritur tamen ut plane Sanctae
Sedi manifestetur tempus ad quod
postulata suspensio est
protrahenda.

182. § 1. Auctoritates Praelaturaee
omnibus modis Codicis
applicationem fovere, ipsamque
prudenter et efficaciter exigere

tenentur, scientes illum medium esse certum sanctificationis fidelibus Praelatura: quapropter adversus ipsum Codicem nec consuetudo aliqua, nec desuetudo, praevalere umquam poterunt.

§ 2. Facultas dispensandi ab adimpletione disciplinari Codicis, in his quae dispensari valent et non manent Sanctae Sedi reservata, competit tantummodo Praelato cum voto consultivo sui Consilii, si de rebus magni momenti agatur, vel dispensatio universae Praelatura: sit concedenda: secus, sufficit decretum Vicarii Regionalis, de consensu proprii Consilii.

183. § 1. Praescripta Codicis quae leges divinas vel ecclesiasticas referunt, propriam quam ex se habent obligationem retinent.

§ 2. Codicis praescripta, quae regimen spectant; item, quae definiunt regiminis necessarias functiones aut munera quibus exercentur, quoad nempe ipsorum cardinales normas; pariterque praescripta quae naturam et finem Praelaturaे statuunt et consecrant, in conscientia, pro gravitate materiae, obligant.

§ 3. Praescripta denique mere disciplinaria vel ascetica, quae sub praecedentibus paragraphis huius numeri non cadunt, per se sub reatu culpae directo non obligant. Insuper, quaelibet ex ipsis, vel minimis, ex formali contemptu violare, peccatum est; quod si transgressio ex ratione vel fine non recto fiat, vel ad scandalum moveat, peccatum contra respondentes virtutes secum fert.

184. Praelati cum voto deliberativo sui Consilii est illa omnia definire quae ad practicam huius Codicis interpretationem, applicationem et adimpletionem spectant.

185. Quae de viris hoc in Codice statuuntur, etsi masculino vocabulo expressa, valent etiam pari iure de mulieribus, nisi ex contextu sermonis vel ex rei natura aliud constet aut explicite specialia praescripta ferantur.

DISPOSITIONES FINALES

1. Quae ad haec usque tempora ab Apostolica Sede in favorem Operis Dei concessa, declarata vel approbata sunt, integra manent, quatenus cum eius regimine iuridico Praelatura personalis componuntur. Pariter vim suam retinet venia ad haec usque tempora concessa a locorum

Ordinariis, ut Operis Dei Centra
canonice erigantur necnon
successivus actus erectionis.

2. Hic Codex, quoad omnes fideles
Operi Dei iam incorporatos, tum
sacerdotes tum laicos, necnon
quoad sacerdotes Aggregatos et
Supernumerarios Societatis
Sacerdotalis Sanctae Crucis, vim
exserere incipiet a die 8 decembris
an. 1982.

Hi omnes iisdem obligationibus
tenantur et eadem servant iura,
quae habebant in regimine iuridico
praecedenti, nisi aliud expresse
statuant huius Codicis
praescriptiones vel de iis agatur
quae ex normis novo hoc iure
abrogatis proveniebant.

pdf | から自動的に生成されるドキュメント <https://opusdei.org/ja-jp/article/opus-dei-kiyaku/> (2025/07/13)